

ΠΛΟΥΚΕΤΟ

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!

PANTAN

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ: ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΓΚΡΑΤΙ

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ

(ΚΡΗΤΗΣ)

ΑΓΡΙΝΙΟΝ

ΑΙΓΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ

ΑΙΒΕΡΙΟΝ

ΑΜΑΛΙΑΣ

ΑΜΦΙΣΣΑ

ΑΡΓΟΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ

ΑΡΤΑ

ΑΣΤΑΚΟΣ

ΒΑΘΥ (ΣΑΜΟΥ)

ΒΕΡΡΟΙΑ

ΒΟΛΟΣ

ΒΥΤΙΝΑ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ

ΓΡΕΒΕΝΑ

ΓΥΘΕΙΟΝ

ΔΑΔΙΟΝ

ΔΗΜΗΤΣΑΝΑ

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ

ΔΡΑΜΑ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΘΗΒΑΙ

ΙΘΑΚΗ

ΙΣΤΙΑΙΑ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΑΒΑΛΛΑ

ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ

ΚΑΛΑΜΑΙ

ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ (ΣΑΜΟΥ)

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ

ΚΑΡΥΣΤΟΣ

ΚΑΣΤΟΡΙΑ

ΚΑΣΤΡΙ (ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ)

ΚΑΣΤΡΟΝ (ΔΗΜΝΟΥ)

ΚΕΡΚΥΡΑ

ΚΙΑΤΟΝ

ΚΟΖΑΝΗ

ΚΟΜΟΤΙΝΗ

ΚΟΡΙΝΘΟΣ

ΚΥΜΗ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

ΛΑΜΙΑ

ΛΑΡΙΣΣΑ

ΛΕΒΑΔΕΙΑ

ΛΕΥΚΑΣ

ΛΙΜΝΗ (ΕΥΒΟΙΑΣ)

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ

ΜΟΔΑΟΙ

ΜΥΤΙΑΗΝΗ

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ

ΝΕΜΕΑ

ΝΙΓΡΙΤΑ

ΞΑΝΘΗ

ΕΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ

ΠΑΤΡΑΙ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΠΛ. ΤΕΛΩΝΕΙΟΥ

ΠΟΤΑΜΟΣ (ΚΥΘΗΡΩΝ)

ΠΡΕΒΕΖΑ

ΠΥΡΓΟΣ

ΡΕΘΥΜΝΟΣ

ΣΟΡΟΒΙΤΣ

ΣΟΥΦΛΙΟΝ

ΣΠΑΡΤΗ

ΣΥΡΟΣ

ΤΡΙΚΚΑΛΑ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ

ΤΣΟΥΛΙΟΝ

ΥΔ

ΦΛΩΡΙΝΑ

ΧΑΛΚΙΣ

ΧΑΝΙΑ

ΧΙΟΣ

ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, The Banc of Athens Trust Company, Pine Street 26.

ΒΟΣΤΩΝΗ, Athens Bankers Corporation, Kneeland Street 19.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Fenchurch Street 22.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΪΡΟΝ, ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ - ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ: ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, ΚΟΡΥΤΣΑ.

ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εις Δραχμάς και Συνάλλαγμα επί του 'Εξωτερικού
έν ὄψει και ἐπὶ προθεσμίας.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΠΟΥΔΡΑ "ΛΟΡΙΑ",
ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε την κάτωθι υπογραφήν και το κάτωθι σήμα.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Έχουμε το Ρεκόρ της Έπιτυχίας από όλες τις βαφές τριχών Εθνοπαϊκάς και Έλληνικάς. Διὰ τοῦτο ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβές τῶν τριχῶν καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ ἐγγυώμεθα. Ἀναλαμβάνομεν τὴν χροὴν τῆς βαφῆς ὅλων τῶν χρωματισμῶν κόμης, μύστακος καὶ γενείου με ἐπιτυχίαν Ἀφάνταστον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ καὶ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΝΕΑΡΙΟΥ
Έπαναφέρει τὸ πρότερον χρώμα. Δὲν βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμώνει τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΥΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48 - ΑΘΗΝΑΙ
Τιμὴ ΔΡΧ. 50, διὰ τὰς ἑξαρχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάνει τὸ ὀραϊότερον δέμα. Εἶνε ἀπολύτως ἀβλαβές. Συντηρεῖ τὴν καλλονὴν καὶ ἐξαιλεῖ τὰς ρυτίδας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΟΔΟΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΥΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΨΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Έπὶ τετραετίαν ἐιδικῶς εἰς Παρισίους σπουδάζας. Θεραπεύει με ἐγχείρησιν ὀδοντογενεῖς ἀνορθώσαντες τὰς παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Δέχεται 9-12 καὶ 2-6 1/2. 51, ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 51, 2ον πύλον.

"NUTRICIA"

Όλλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέταρτον. Ἡ μόνη ἀρίστη καὶ εὐδην τροφὴ διὰ τὰ βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστᾶται ἀπὸ τοῦς ἱατροῦς. Ἐκτὸς τῆς ἄνω τροφῆς διὰ τὰ βρέφη, ἡ Μεγάλῃ Ἐταιρίᾳ «NUTRICIA» παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένον διὰ τὰς ἐντερικὰς παθήσεις ὡς καὶ τὸ φημισμένον αὐτῆς «BABEURE» (condensed buttermilk). Γραφ. Ἀντιπροσώπ.: Σταδίου 24 Στόα

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας. Γράψατε στὸ «Μπουκέτο».

ΑΦΑΙ Σ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Κυρία καὶ Δεσποινίδες,

προσὸς παραγγέλλετε τὰ χαρμάνια φορέματα καὶ καπέλα. ἔσονται τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τραπεζῆς 13 καὶ 14 (Ὁδὸς Σόλωνος) Νέον ἑτοιμασμένον εἰς τὸ ὅποιον μπορεῖτε νὰ περῆτε ὅλο τὸ Παριζιανὸ γούστο.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΝΘΕΩΣ

κάνει ὁρατὸν δέμα. Συντηρεῖ τὸν ὀρατὸν ὀρατὸν καὶ ἐξαιλεῖ τὰς ρυτίδας. Διὰ τὸν ἀνορθώσαν καὶ τὸν δώσαν λευκὰ. Μὰ μὴ πτωχὴ χήρα γυναῖκα, δὲ δίνει ἑταί τὴν ἑξῆς χιλιάδων φράγκα.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τὸ ἑξῆς

φύλλον τοῦ «Μπουκέτου» ἀπὸ

23 Δεκεμβρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1009

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΦΙΛΙ

— Άφισε, κυρά Λεόν, τὸ μεσοφόρι μου. Μὴν πειράζεσαι, δὲν βιάζομαι. Τὸ τελειώνεις αὐτοῦ. Θάθελα καλλίτερα γ' ἀρχίζες σήμερον τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ παλτοῦ τοῦ ἀντρός μου. Γιατί ἀπόψε θά βροῦμε μαζί νὰ κάνουμε τὰ ψώνια τῶν Χριστουγέννων. Πές μου, ὅμως κυρά Λεόν, τί ἔχεις; Φαίνεται σάν κλαμμένη! Τὰ μάτια σου εἶνε δακρυοσπέννα...

— Ναι... ἔχετε δίκιο, σήμερον τὸ πρωτὶ ἔκλαψα πολύ. Κλείνουνε σήμερον τὰ τέσσαρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ χάσατε τὸ παιδί μου...

— Εἶγες παιδί καὶ τώγαν;

— Ἐνα παλληκάρι εἶκοσι δύο χρονῶν... Εἶνε πολὺ λυπητὴ ἱστορία...

— Πές μου λοιπόν, τί ἔγινε;

— Θὰ σὰς πῶ, κυρία... Ἀκούσατε... Ἐδῶ καὶ καμμὶ τριανταριά χρόνια, ἦμουν τότε εἰκοσι χρονῶν κοπέλλα, με πάντοτε ὁ πατέρας μου μ' ἕνα καλὸ παλληκάρι ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ἡ κακὴ μου τύχη ὅμως δὲ μᾶρσε νὰ χωρῶ τὸν ἀντρός μου, ὅπως δὲ μᾶρσε καὶ ἀργότερον νὰ χωρῶ τὸ παιδί μου. Ἐξῆ βδομάδες μετὰ τὸ γάμο μας, ὁ ἀντρός μου κρόωσε καὶ ἔπαθε περιπνευμονία. Ἀρρώστησε βαρὺ καὶ σὲ λίγες μέρες πέθανε. Ἐγὼ εἶχα μείνει ἔγκυος, καὶ σὲ ὅτις ἡμέρες ἔκανα ἐν ἀγοράζῃ.

Ὁ ἀντρός μου εἶχε ἕνα μαγαζάκι. Μετὰ τὸ θάνατό του τὸ πῆρα ἐγώ. Προτίμησα νὰ κάνω αὐτὸ παρὰ νὰ πηγαῖναι καὶ νὰ ξενοδολεῖν, ράβοντας στὰ ξένα σπιτία. Ἀνέδρεψα τὸ μικρό μου μόνιμον. Τὸν ἔβαλα στὸ σχολεῖο, καὶ ἔμαθε γράμματα. Ἦταν καλὸ παιδί, ἔξυπνο, φρόνιμο, ὑπάκουο. Καὶ ὡς τὰ δεκαεπτά του χρονία, δὲ μπόδωσε ἀπορομὴ γιὰ κανένα παράπονο. Ἐβγαίνει ἔξω σπάνια, καὶ ὅλο καὶ μελετοῦσε. Καὶ ἐγὼ τὸν καμάρωνα, καὶ ἦμουν εὐτυχισμένη...

Ἀλλά, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἔτυχε νὰ γνωρισθῇ μ' ἕνα κορίτσι, κόρη ἑνὸς ἐμπόρου τῆς πατρίδος μας.

Μὰ μέρα, ὁ γιὸς μου ἦρθε, με βοήθησε, καὶ μοῦ πῆρε:

— Μητέρα, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεπτὰ. Θέλω νὰ μοῦ δώσῃς τέσσερες χιλιάδες φράγκα...

Ἦξερες πὺς εἶχα στὴν πλάνα φυλαγμένα κατὰ λίγα λεπτούλια. Αἱ, καθὼς καταλαβαίνεις, ὅπως ἦταν ἄλλοι, σὲ καὶ σοστό, τὸν ἐρώτησα φρονιὰ καὶ τὰθελε τὰ λεπτὰ αὐτά. Στὴν ἀρχὴ δίσταζε νὰ μ' ἀπαντήσῃ. Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸ σκοπὸ του. Ἐγὼ ὅμως ἔπειμα νὰ μάθω καὶ στὸ τέλος μοῦσε ὅλη τὴν ἱστορία.

Μοῖ φανερώσε τὴν σχέσιν του μετὰ τὴν κόρη τοῦ ἐμπόρου ποῦ σὰς εἶπα, καὶ μοῦ πῆρε ὁ πατέρας τοῦ κοριτοῦ αὐτοῦ κινδύνους νὰ πάθῃ πτώχευση, καὶ πὺς αὐτὸς εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ τὸν ἀφίσῃ νὰ πάθῃ τέτοιο πῆμα. Ἐγὼ, φρονιὰ, ἀννήθηκα νὰ τοῦ δώσω τὰ λεπτὰ. Αὐτὸς ὅμως μὴ μὴνε φασαρία μεγάλη. Μὰ, τί θέλετε; Νὰ τὸν ἀνορθώσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσω τὰ λεπτὰ; Μὰ μὴ πτωχὴ χήρα γυναῖκα, δὲ δίνει ἑταί τέσσερες χιλιάδων φράγκα.

...Ἡ ἐκτέλεσις θά γινόταν σὲ δύο μέρες.

ὁλόκληρη περιουσία. Ἐπειτα, μήπως τάχα καὶ γιὰ τὸν αὐτὸ μου; Γιὰ τὸ παιδί μου τὰ φάλαγα τόσον καιρὸ. Ἐπειτα δὲν ἤξερα καὶ τί μποροῦσε νὰ γίνῃ... Καὶ δὲν τὰ δίνει ἔτσι τὰ λεπτὰ τοῦ ὁ κόσμος.

— Αἱ, ἔτσι; μούκανε στὸ τέλος. Δὲν μοῦ δίνεις τίποτα λοιπόν; Καλὰ! Θὰ πάω νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸ νοῦνό μου! Ὁ νοῦνός του ἔμεινε σ' ἕνα σπίτι ποῦ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν μας ἀνάμεσα στὰ τελευταῖα σπιτία τῶν περιχώρων. Ἦταν ἕνας γέρος βαρελᾶς, πολὺ ἡλικιωμένος ἴσαμε ὀγδόντα χρονῶν.

Δὲν θὰ σοῦ δώσῃ τίποτα ὁ νοῦνός σου, τοῦ εἶπα. Δὲν εἶν' ἀνθρώπος αὐτὸς νὰ σοῦ δώσῃ ἑταί τόσα χρήματα. Θὰ θυμώσῃ μόνο ἂμα τοῦ τὰ ζητήσῃς, καὶ αὐτὸ εἶνε κακό...

Μὰ δὲ μάκουσε Κι' ἔφυγε. Ἐφυγε βράδυ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Τὸν περιμένα ἴσαμε τίς ἑντεκα τὴ νύχτα. Δὲν ἦρθε. Τέλος, βαρεθῆκα νὰ περιμένω, καὶ ἔπεσα στὸ κρεβάτι μου νὰ κοιμηθῶ...

Δὲ μ' ἔπαινε ὅμως ὁ ὕπνος, γιατί ἦμουν ἀνήσυχη. Τὶ νὰ τοῦχη τὴν ὥρα γὰρ τοῦ γιου μου, ἔλεγα μέσα μου, καὶ ἀκούει τόσο νὰ γυρίσῃ; Γιατί καμμὶ ἄλλη φορὰ δὲν εἶχε μείνει τόσο ἀγὰρ ἔξω.

Σημέρωσε, καὶ ὁ γιὸς μου δὲν εἶχε φανεῖ ἀκόμα. Εἶπα πὺς θάγε κομμηδεὶ σοῦ νοῦνός του. Ντύθηκα λοιπόν καὶ βῆκα γὰρ κάνω νὰ βόλτα στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ πωρῶσῃ τίποτα γὰρ ἄμα. Καθὼς ὅμως περνοῦσα ἀπὸ νὰ μανάβιζω, ἀκούσα μὴ χωρὶς νὰ λήσῃ τὴν φωνήν μου:

— Ναι, φαίνεται πὺς δὲν ἔφερε καμμὴν ἀντίστασιν. Μὰ τί ἀντίστασιν νὰ κάνῃ ἕνας γέρος ὀγδόντα χρονῶν; Τοῦ κατὰφερε λένε πολλὰ χτυπήματα στὸ κεφάλι μετὰ βαρεὶα χάλκινη λάμπα...

Κάποιος φαίνεται θὰ νομίζε πὺς εἶχε πολλὰ λεπτὰ κομμημένα στὸ σπίτι τοῦ γέρος αὐτοῦ βαρελᾶς...

Φαντάζεστε, κυρία τὴν ταραχὴ μου... Πὺς κατὰφερα καὶ κρατήθηκα στὰ πόδια μου καὶ δὲν ἔπεσα χαμῶ, δὲν ἔφευγα. Τρεμόντας, φοβερὰ ἀνησυχῇ, μὴν ἔξερντας τί νὰ κάνω, κίνησα νὰ γυρίσω πίσω. Καὶ ἀκούσα τότε καὶ ἄλλως νὰ μιλῶν γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Ἀκούσα τότε πὺς ὁ γέρος ἦτανε γάτος στὸ πτωχὸ ἀδελφόν, ποῦ τὸν εἶχανε πιάσει καὶ τὸν κατὰφερα στὴν φυλακή. Ἀμα τὰκούσα αὐτό, ἐννοῶσα μέσα μου μὴ χαρὰ ἀποτρίχαιρη ποῦ δὲν τὴν εἶχα νοιώσει ποτὶ μου...

Θυμήθηκα τότε πὺς ἤθελα νὰ πωρῶσῃ καρρόττα καὶ κονιορτὰ καὶ ἔκανα νὰ πάω νὰ ἰδῶ. Μὰ δὲν πρόφτασα νὰ κάνω δυὸ βήματα, καὶ νὰ σοῦ καὶ ἀκούω πάλι νὰ μιλῶν γιὰ τὸ ἴδιο μυστηριώδες ἔγκλημα...

Ἐνα κορίτσι, ὑπάλληλος ἑνὸς φαρμακείου τῆς ἀγορᾶς, ἔλεγε σὲ ἀλ-

λους πως ήταν άγνωστο ποιός ήταν ο δράστης του εγκλήματος. Πήγα τότε κι' εγώ κοντά, και είπα :

— Ένας στρατιώτης πούταν εδώ με άδεια τόκανε !
— Όχι ! Όχι ! Έκανε τότε άμεσως το κορίτσι. Πιάσαν ένα στρατιώτη, και τον έβγαλαν τώρα στη φυλακή, να, είν' αλήθεια. Μα θα τον άφισσινε να φύγει άμέσως, γιατί απέδειξε πως είν' έντελώς άθώος. Την ώρα πούγινε το έγκλημα, αυτός ήταν άλλου...

Χωρίς να ψωνίσω τίποτα, γύρισα στο σπίτι. Δεν ήξερα τι έκανα, ήμουν σαν ζαλισμένη, σαν τρομοκρατημένη.
Κι' άξαφνα, μπαίνοντας στην κάμαρα του παιδιού μου, ποιόν νομίζετε, κυρία, πώς είδα : Τό γυιό μου τον Έρρίκο ! Είχε βγάλει το παλτό του, και τόπλενε, μ' ένα κομμάτι σαπούνι, σ' έναν κουβά γεμάτον νερό !

— Άρχισα να κλαίω και να φωνάζω σαν τρελλή... Κλαίγοντας κι' ο γυιός μου, μούλεγε να σωπάσω...
— Τι κάνεις εκεί ; παιδί μου, τοπία.

Κι' έκλαιγα, έκλαιγα όλοένα... Έκλαιγα όπος κλαίω και τώρα... Δεν τού ζήτησα εξήγησεις. Καταλάβαινα πολύ καλά τι είχε κάνει... Καί μόλις συνήλθα από την πρώτη έκκλησή μου, τοπία να φύγει, να φύγει άμέσως, να κουνή σ' κανέν άλλο μέρος, όπου δε θα μπορούσαν να τον πιάσουν οι χωροφυλάκοι που τον κυνηγούσαν παντού. Μα δεν μπορούσε να φύγει, γιατί ήταν έγκλημα, γιατί θα τον πιάσανε στο σταθμό. Ήξερε όμως ποδήλατο. Τό δικό του τόχε πουλήσει κι' είχε δώσει τα λεπτά στην κόρη πούχε αγαπήσει, και γι' αυτό τοδούσα λεφτά για ν' αγοράση άλλο... Τοδούσα ακόμα μερικά λεφτά για να περάσω μ' αυτά λίγον καιρό.

Με φίλησε κι' έφυγε. Έγώ βάλθηκα τότε να κρύψω όσο καλύτερα μπορούσα τα ρούχα του. Είν' αλήθεια πως δε φαινότουσαν αίματα απάνω τους. Ήταν όμως βρεμμένα, κι' αυτό μπορούσε να γεννήση ύποψίες, αν τύχαινε να ύποψιαστούνε το παιδί μου ή ερχόντουσαν να ψάξουνε στο σπίτι μας. Τό βράδυ, αφού νύχτωσε καλά, έσκαψα ένα βαθύ λάκκο στο περιβόλι, ταχούσα μέσα και τα σκέπασα με χώμα.

Αυτή την ήμερα και την άλλη δεν βγήκα έξω, και δεν ήρθε κανένας στο σπίτι μου. Γι' αυτό τις δυό αυτές ήμέρες δεν είδα κανέναν. Την τρίτη όμως μέρα ήρθανε στο σπίτι μου δυό χωροφυλάκοι, και με ρωτήσανε για τό γυιό μου. Έπειτα ήρθε κι' ο άστυνόμος ο ίδιος. Ψάξανε τότε σ' όλο τό σπίτι, μ'ά δεν βρήκανε τίποτα, και φύγανε. Έγώ τούς είπα πως τό παιδί μου είχε φύγει από μέρες... Και τούς τόπα μ' ένα θάροος, με μιά πεποιθήση, με μιά άταραξία, με μιά άφέλεια... Δε νόμιζα ποτέ πως θαλέγα με τέτοιο θάροος ψέμματα σ' αυτούς τους κυρίους... Μα τι να γίνη, έπρεπε... Κι' εγώ, ή πειό δειλή γυναίκα του κόσμου έννοιωσα τότε μέσα μου μιά δύναμη που δεν την είχα νοιώσει ποτέ μου...

Αί, κυρία, νόμιζα πια πως είχανε τελειώσει όλα και πως ο γυιός μου την είχε γλυτώσει... Μα γελάστηκα. Θά την γλυτώσε ο γυιός μου, αν δεν ξαναερχότανε στο χωριό μας. Αυτός όμως, αντί να φύγει μακριά, ξανάρθε πάλι πίσω. Δεν μπορούσε βλέπετε να χωριστή απ' τό κορίτσι... Και ήρθε για να τό δώ. Πήγε στο σπίτι της. Τόν είδε όμως ένα παιδί και τόπτε στο Σεραλέ, τον άστυνόμο.

Ο άστυνόμος πήρε τότε μαζί του κι' ένα χωροφύλακα, και πήγε και τον έπιασε χωρίς καμιά δυσκολία... Είνε αλήθεια πως έμένα δε μου φρεθήσαν κι' άσχημα... Θά προτιμούσα όμως πολύ να με μεταχειρίζόντουσαν άσχημα και ν' αθάωναν τό παιδί μου...

Συνείδηζαν να μου λένε και να μου ξαναλένε πως δεν ήταν από λάθος δικό μου πούχα φρεσι στον κόσμο ένα έκφυλο όν, ένα κακούργο. Λέγανε πως ήτανε κακούργος, δολοφόνος, τύπος φοβερού εγκληματίου. Πούος ; Ο γυιός μου, τό παιδί μου... Ναι, λέγανε, φαίνεται πως είνε γεννημένος κακούργος τό παιδί αυτό, γιατί τό κεφάλι του γέρου βαρελά βρέθηκε σπασμένο απ' τά πολλά κι' αλύπητα γυπτήματα που τόχε καταφέρει με τη λάμπα ο δολοφόνος. Έγώ τάκουγα αυτά κι' έλεγα μέσα μου πως αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορούσε ποτέ γάτανε σ'ά σωστά τους άφ'ού λέγανε τέτοια πράγματα για τό παιδί μου... Έγώ ήξερα καλά πως τό κακό αυτό τόχε κάνει σ'ε μιά στιγμή παραφοράς, τη στιγμή που θά παρακάλεσε τό νουνό του να του δανεϊση μερικά χρήματα, κι' αυτός θά τού άρνιθόχε με τρόπο σκληρό κι' άτόπομο. Κι' αν τόν είχε χειληήσει έπειτα ο γυιός μου σαν άγριο θηρίο, όταν τρελλός ήξερα καλά πως τόχε κάνει απάνω στην έξωρή του, επειδή δε σκεφτότανε πιά τί έκανε...

Αυτό τόπα πολλές φορές τό διηγήρο του, τον κύριο Ρενέ Ζιράρ. Μα δεν τόν άκουσα να τά ξαναπή στο δικαστήριο ούτε μιά φορά. Νομίζω πως δεν διάλεξα καθόλου καλό δικηγόρο. Ήταν ένας νέος κομψός, πάντα της ώρας. Πόσο φουαριζόμουνά όταν τον έβλεπα σ' τις συνεδριάσεις του κακούργου δικαστηρίου. Καταλάβαινα τότε καλά πως τό μόνο που σκεφτόταν ήτανε να κινή καλήν έντύπωση στον κόσμο. Για τη δική μας τη δυστυχία δεν τ' έννοιαζε καθόλου. Μόνο όλο «κυ-

ριε πρόεδρε» και «κύριε εισαγγελεΰ» ήξερε να λέη. Ότε μια φορά δεν είπε κάτι για να ύπερασπισή τό παιδί μου... Θυμάμαι την ώρα που πήγαν να συκοφαντήσουν κι' ύποψιαστούν οι δικαστές, κι' έμεις περιμένανε στη μεγάλη αίθουσα του δικαστηρίου. Ήτανε σκληρή ή ώρα κείνη, και μ'όι είνε δύσκολο να σ'ας περιγράξω τί αισθανόμουνα μέσα μου τις στιγμές αυτές της άγωνίας...

Τέλος, μπάσανε πάλι στην αίθουσα του δικαστηρίου τον Έρρίκο, τον γυιό μου, για ν' άκούση κι' αυτός την άπόφαση του δικαστηρίου. Ο γυιός μου άκουσε την καταδίκη του μ' άπάθεια. Έπειτα τόν είδα να γυρίζει και να κυττάη γύρω του, σαν να γύρισε να μ' έδω... Δε με είδε όμως. Και βγήκε έξω, μαζί με τους χωροφυλάκους που τόν συνοδεύαν, τόσο ήσυχος σαν να μην είχε συμβεί τίποτα...

Στό δικηγόρο μας δεν είχα πη τίποτα για τη φίλη του γυιού μου την Φαννύ, την κόρη του έμπόρου, γιατί ο Έρρίκος με είχε όρκισει να μην πω τίποτα γι' αυτήν στο δικαστήριο. Καταλάβαινε όμως πως δεν την συμπαθούσα καθόλου γιατί αυτή ήταν ή άρρωστη του κακού που μ'α βοήξε. Έπειτα, ούτε τη γνώριζα, ούτε την είχα συναντήσει ποτέ από τόν καιρό που βάλανε τό γυιό μου στη φυλακή. Πολλές φορές ο γυιός μου με ρωτούσε τι κάνε. Καταλάβαινα πως σ'νοχοριότανε, γιατί δεν πήγαινε να τόν δώ κι' έπάρχια ή κακομοίρα, να τόν παρηγορήσω.

Δε θέλει να έντελλή τό κορίτσι... τοπία... Καταλάβαινα πως περισσότερο ένδιαφερότανε γι' αυτήν ο γυιός μου παρά γι' μένα. Κι' αυτό μου κακοφαινότανε. Προσπαθούσα όμως να παρηγορώ τόν έαυτό μου κι' έλεγα μέσα μου :

— Έτσι είν' τά παιδιά.
— Άφού τό δικαστήριο έβγαλε την άπόφασή του που καταδίδε σ'ε θάνατο τό γυιό μου, ο δικηγόρος μας, ο Ρενέ Ζιράρ, πήγε στο Παρίσι για να ζητήση χάρι. Όλοι μου λέγανε πως θά πήγαινε να δώ τόν Πρόεδρο της Δημοκρατίας, ο οποίος θά χάριζε τού γυιό μου τη ζωή. Έγώ όμως δεν πίστευα σ' όλα αυτά. Έτα δε κ' έγινε :

— Ο κ. Ζιράρ δεν κατέφερε τίποτα, και γύρισε σ'ε λίγες μέρες άπραγος.
— Με τί άγωνία θά τόν περιμένατε...

— Ό, κυρία, μ'ή μοι θυμίζετε αυτές τις μέρες... Και όμως, όταν τά σκεπτομαι τώρα, μ'ό φαίνεται πως δεν υπέφερα και τόσο. Δεν υπέφερα όσο έπρεπε, ήμουνά σαν άλασχημένη. Δεν σκεφτόμουνα τίποτα. Όρες-όρες μου φαινότανε πως όλ' αυτά δεν ήτανε παρά ένα κακό όνειρο, κι' ότι στην πραγματικότητα δεν είχε συμβεί τίποτα...

— Άξαφνα μιά νύχτα, σκέφτηκα ξαφνικά πως ή μέρα της έκτελέσεως δε θ' άργούσε και πολύ να έλθη... Κι' άρχισα να κλαίω στο κρεβάτι μου...

— Άποφάσισα τότε να πάω τό πρωί και να μ'αίθω ποτέ θά γινότανε ή έκτέλεση...

— Έπρεπε να ξέρω, για να πάω ν' άποχωρηθήσω για τελευταία φορά τό γυιό μου.

Πήγα λοιπόν, κι' έμαθα πως ή έκτέλεση θά γινότανε σ'ε δύο μέρες, ήτοι τά δάχρυα. Δεν μ'ό επέτρεπαν να πηγαίνω στη φυλακή και να βλέπω τό γυιό μου παρά μιά φορά σ' τις τρεις μέρες... Έτσι δεν θά μπορούσα να τόν έπισκεφθώ πρό τού θανάτου του.

— Γνώριζα όμως από χρόνια τόν κ. Μπελλό, τόν άρχισμοφύλακα, κι' ήλπισα πως αυτός θά μ'όδινε την άδεια να δώ γι'α τελευταία φορά τό γυιό μου.

Πήγα λοιπόν σπίτι του. Μόλις μπήκα μ' έπιασαν τά κλάμματα... — Κύριε Μπελλό, τού είπα τέλος... Θέλω να τόν δώ μιά φορά ακόμα...

— Ά, κυρία Χριστέ, μούλε. Είν' αδύνατο ! "Αν σ' άρτίσω και π'α μέσα, θά με πάνουν απ' τη δουλειά μου... Γι' αυτό δεν άπόδεχαι καμιά άμφιβολία. Είνε όλογο...

Είδε όμως τά χάλια μου και με λυτήθηκε. Μούλε τότε πως θά μπορούσα να πηγαίνα μαζί του την ώρα που θά πήγαινε να έκτεθεωρήση τις φυλακές. Κι' έτσι θά μπορούσα να περάσω απ' τό κελάι τού γυιού μου και να τόν φιλήτω γι' α στιγμή...

Πήγα λοιπόν μαζί του την ίδια κείνη μέρα. Ο κύριος Μπελλό προχωρούσε μ' ένα φανάρι στο χέρι, ένα μικρό κλεςποφάνο που μόλις τό πάτωμα φώτιζε λίγο... Έγώ τόν άκολουθούσα από πίσω.

Τέλος, σταθήκαμε μπροστά σ'ε μιά πόρτα.

— Έδώ είνε, μούλε ο Μπελλό. Δε θ' άνοιξω την πόρτα όμως. Θά φιληθήτε απ' τό παραθύρακι...

— Χισσέ, φώναξε τότε τού γυιού μου, πούτανε μέσα, κάποιος θέλει να σε φιλήη για τελευταία φορά...

Διέχρινά τότε με δυσκολία τη σιά ενός προσώπου στο παραθύρακι τού κελλιού. Γύρω ήταν σκοτεινά. Κατάλαβα πως ήταν ο γυιός μου, έξάλλου τόν άκουσα να λέη :

— Σ'ε είσαι Φαννύ !

Συγχρόνως άκούμησε τό πρόσωπό του στο δικό μου, και μ' έφίλησε μ' ένα τρόπο που κανένας ποτέ δε μ' είχε φιλήσει...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΗΤΙ

Η τελευταία γαλλική εφημερίδα αναφέρουν τό έξης τρομακτικό γεγονός :

Στό Βαλάνς — Άμπρι, μιά μικρή πόλη της Νορμανδίας, κατοικούσε ή οικογένεια του άποστράτου Συνταγματάρχη κ. Λεντέκ, άποτελονμένη απ' αυτόν, την γυναίκα του, τά δύο παιδιά του και μιά θηρέτρια.

Η ζωή της οικογενείας Λεντέκ στο Βαλάνς — Άμπρι περνούσε ήρεμα και εύτυχισμένα, όταν πρό ενός μηνός κάποιος άπόροπτο έπεσόδου ένα βράδυ, άνεστάτωσε όλο τό ήσυχο αυτό σπήτι και ήλιγον έλειψε να στοιχισή και την ζωή της κ. Λεντέκ. Ίδου τι είχε συμβεί : Η οικογένεια είχε καθίσει στο τραπέζι για να δειπνήση και όπος πάντα, έστειλαν και αυτό τό βραδυ στο ύπόγειο τού σπιτιού, την θηρέτρια να τους πιάση λίγο κρασί από τά βαρέλια που είχαν εκεί. Η θηρέτρια άναψε ένα κερί και κατέβηκε κρατώντας τη μπουκάλια τού κρασιού. Δεν είχε όμως ακόμα άκόμα πλησιάσει στά βαρέλια, όταν άξαφνα άκουσε κοντά της μιά βραχνή φωνή : — « Άλλοίμονο ! Άλλοίμονο !... » συγχρόνως δε έννοιωσε ένα άόρατο και δυνατό φύσημα να της σβήνι τό κερί. Η θηρέτρια μόλις μπόρεσε να κρατηθή στά πόδια της, και τρελλή από την τρομάρα έτρεξε, άνέβηκε τις σκάλες και με την ψυχή στά δόντια παρουσιάστηκε σ'ε άρνητικό της γι' ν' άναγγείλη τό τρομακτικό φαινόμενο.

Στην άρχή κανείς δεν την πίστεψε. Όλοι νόμισαν πως έπρόκειτο περί φάρσας και άρχισαν να γελούν. Η θηρέτρια όμως έπέμενε τόσο που άνάγκασε την κ. Λεντέκ να κατεβή μαζί της στο ύπόγειο. Ο κ. Λεντέκ τούς συνόδευσε έως στην επάνω πόρτα της σκάλες τού ύπογειου, τούς άναψε τό κερί και περιέμενε. Η κ. Λεντέκ πήγαινε μπροστά και από πίσω άκολουθούσε ή θηρέτρια. Κατέβηκαν τη σκάλα και πλησίαζαν στά βαρέλια, όταν ή ίδια φωνή ξανακούστηκε και πάλι, πιο δυνατό μάλιστα αυτή τη φορά :

— « Άλλοίμονο, άλλοίμονο ! » και σχεδόν άμέσως τό ίδιο άόρατο και δυνατό φύσημα έσβησε και πάλι τό κερί.

Η κ. Λεντέκ έλασε τις αισθήσεις της κι' έπεσε κάτω, ή δε θηρέτρια έβγαλε τόσο δυνατές φωνές που άκούστηκαν κι' επάνω στην πόρτα που περιέμενε ο κύριος της, ο οποίος έτρεξε να κατεβή τη σκάλα για να ιδή τι συμβαίνει.

Ο Συνταγματάρχης βοηθούμενος και από την θηρέτριαν σήκωσαν στά χέρια τους την κυρία Λεντέκ και έτοιμαζόντουσαν να την μεταφέρουν επάνω, όταν άκουσαν την ίδια βραχνή φωνή να έπαναλαμβάνη στερεότυπα :

— Άλλοίμονο ! άλλοίμονο !

Ο Συνταγματάρχης κύτταξε γύρω του για να δώ τι συμβαίνει, μ'ά δεν είδε τίποτα. Μονάχα ή φωνή έπαναλαμβάνετο διαρκώς.

Όταν άνέβηκε επάνω άποφασισ να ζητήση και τη γνώμη ενός γιαιρού φίλου του, ο οποίος κατοικούσε λίγο πιο πέρα απ' τό σπίτι του. Ο Γιάτρως έφθασε άμέσως και μόλις τού διηγήθηκαν τό φαινόμενο αυτό κατέβηκε και αυτός στο ύπόγειο, άκουσε τη φωνή, μ'ά δεν μπόρεσε να δώση καμιά εξήγηση και έτσι ο Λεντέκ άναγκάστηκε ν' άναφέρη τό πράγμα στον άστυνόμο και στο Δήμαρχο τού Βαλάνς — Άμπρι. Τώρα ο Συνταγματάρχης σκέπτεται πως δεν θά ήταν διόλου άσχημο να έγκλησει την το στοιχειωμένο αυτό σπήτι.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό της Έκδοτικής Έταιρείας «Αθηνά» Α. Ράλλη έξεδόθη εϊς κομψήν έκδοσιν οι «Διαλεχτές Ιστορίες» ήτοι συλλογή διηγημάτων των πόν Γρηγ. Ξενοπούλου, Αιμ. Δάφνη, Στεφ. Δάφνη, Δ. Βουτυρά, Χάρη Σταυατίου, Ν. Λαπαθιώτη, Ίσ. Άοι, Α. Παπαδάμα, Κ. Φωτάκη, Β. Φρέση, Ν. Κατηλάκη, Χρ. Αγγελολάτη, κ.λ.π.

Τό φίλημα αυτό μούκανε έντύπωση. Κατάλαβα πως ο γυιός μου γελούταν. Νόμισε πως είμουνά ή φιλενάδα του.

— Σε λυπάμαι, δυστυχισμένη Φαννύ μούλε. Θά σου κότισε πολύ αυτό...

Σταράχτηκα για τό λάθος του. Μα δε μίλησα, δεν φανερώθηκα : Άντιθέτως φοβόμουνα, μην καταλάβη ο γυιός μου πως είχε κάνει λάθος : Σιγά-σιγά, μάλιστα έννοιωσα μέσα μου μιά μεγάλη εϊχαρίστηση. Έχάριζα στο γυιό μου ύπερσοχες στιγμές...

Έξαφνα ο Μπελλό, ο άρχισμοφύλακας, μούπιασε τό χέρι και μ' έπηρε από κεί...

Την τελευταία αυτή νύχτα, ήταν λίγες μέρες πρό των Χριστουγέννων, την πέρασα μ' άγωνία... Ο όπνος με πήρε άργά, μετά τά μεσάνυχτα. Και κοιμήθηκα βαρειά, βαθεία, σαν νάχα πέσει σ'ε λήθαργο. Κοιμήθηκα ως άργά τό πρωί...

Όταν ξύπνησα, ο ήλιος ήταν ψηλά στον ούρανό. Την πρώτη στιγμή, που ξύπνησα και είδα πως ήτανε μέρα, σκέφτηκα πως είχανε τελειώσει όλα. Μ' έπιασε τότε μεγάλη άπελπισία. Έπειτα όμως θυμήθηκα τό φλογερό φίλ του, σκέφτηκα πως είχε φύγει απ' τόν κόσμο τούτον εύχαριστήμένος, κι' έννοιωσα μέσα μου μιά παράξενη άνακούφιση...

Μετφρ. Σταθ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΣΠΗΤΙ

Νύχτα μυστηρίου. Χοιροπόνητρον ώρα.

Η Ζωή μοιράζει στον καθένα δώρα.

— Άνοιξε ! — Πούος είσαι ; — Η θεά σου ή Λέζα,

που όλη σου τη νεότη νά χρονώσω με είδες

μέσα στα όνειρά σου σαν με σιδάνα τόξα.

Άνοιξε σου πέρονι μάγισσας ελπίδες !

— Φύγε ! τού σπιτιού μου δεν άνοίγει ή θύρα.

Νά κερής φαρμάκια σούγαγεν ή Μοίρα.

— Άνοιξε ! — Πούος είσαι ; — Ο θεός τού κόσμου.

Όλοι με λατρεύουν, όλοι με δοξάζουν.

Έρωας, δόξα, κάλλη, σκύβουν όλα έμπρός μου.

Άνοίξε τη θύρα ! Πλούτο μ' όνομάζου.

— Σ'ε την εύτυχία δε γνωρίζεις, τράβα !

Πίσω σου δε σέργω τη ζωή μου σκλάβα.

— Άνοιξε ! — Πούος είσαι ; — Αν ύπόχρει μέρος,

που νά μ'ή άνοίγουν διάπλατη τη θύρα

σ'ε παλάνια μπαίνει και καλύβια ό Έρως

την καρδιά να γινώω έχομαι τη χήρα.

— Φύγε ! την ψυχή μου πότισες με μίσση,

τό άρχαλό μου σπύτι σ'ε μ'ό τώγες κλείσει...

Γεώργιος Στρατήγης

ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

Και βλέπω σ'ε μ'άν άγνα όνειρο

τη γαλήνη άχρογιαλιά

και τ' άνθημένα περιβόλια

που παίζαμε παιδιά μικρά.

Πού έστηρα πόγγους με χάλικα

και με κοχύλια τού γαλιού

ταί γύρω λοβόλινά μαδούδες

σ'ε, τρελλή ξανθομαλλού.

Όμι ! τί αν φρέγγουνε τά χρόνια

και με τά κ'ότα του φρεσά

τί κι' αν τ' άγριε τού χρονοπαρου

μ'ας έχει άγγίσει την καρδιά ;

Ακόμα σ'ε, τρελλή, λουλούδια

μαυρά και πιο τρελλός έγώ

στένω περβόλια στον άγέλα

και χιζέω πόγγους στο γαλιό !

Κώστας Χατζέπουλος

ΠΑΛΙΑ ΑΓΑΠΗ

Και τώρα σ'αν πρώτα σου φέρονι λουλούδια

και πάλι σ'αν τότε σου γράφω τραγούδια :

τί τάχα αν όσπριον τά μαύρα μαλλιά σου ;

τί τάχα αν παγώνει και διώχνει ή άγκαλιά σου ;

Τό κάθε τραγούδι μου κι' ένας καιμός μου

γι' αυτά που στο πλάϊ σου, διαβήκαν έμπρός μου.

Τό κάθε λουλούδι σ'α πόδια σου έκει

εμπνέει μιά στεφάνια της ζωής μαγική.

Την πρώτη σου πίστη με τ' όνειρο ζήσες !

Σιγμές που διαβήκαν κι' ο ίσκιος τούς είσαι,

που άσπλώνε, μακραίνει, με τ' όνειρο άκμάα

και γίνεται θάρος, και χύνεται πλάμα.

Σεργήκα μπροστά σου ζητώντας άσφμα

να πιάθ όδοσά τού φρονήμου μου σ'όμα

βουβούλα, που δροσίζει κάποιον καιρό

βουβούλα που άπόμεινε δίχως νερό !

Ν. Πετρεζάς

ΧΕΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΗ ΕΛΕΓΕΙΑ

Ξεραγκάδες. Χινόπωρο... Σ'α φίλη της περμένη

κοίτεται ή Φύσις—ώμοψη γυναίκα άρρωστημένη.

Τό χαμηλό όργ' και σέρονται, σ' αυτό δυό μαύρα φέδια

του άδελφοδρόμου οι γραμμές, έγροιες, καίμια, ταξίδια !

Βασιό το τραύμα κάποτε περναίει σ'αίματι, τό χρώμα

για λίγο τρέμει, μα ή βουή μακραίνει κι' όλο όρνει.

Τότε ή γυναίκα που έντρομη ενάτηχε στο σπώμα,

και τέλεισε τά μάτια της θούα, τά ξανακλείνει...

Βραδιάζει... Σ'ε το ήλκροσόν τα σιδάματα, σ'ε άχρά

μόλις χροιάς, ή ψυχή τού κάμνου είνε χροιά

σε μιά άδρια που την άγγισεν ο ήλιος κι' άρχισ

λιγμούς γυναικείους, σ'αγαπούς ν' άφήνη άπέλασμένη !..

Αιμιλία Στ. Δάφνη

Αγοράστη όλοι
ΤΟ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Τού 1927

ΒΙΒΛΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Του ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΙΛΒΟΑ

Σουλαμίτις

Συντρόφισσές μου, της Σιών πεντάμορφες παρθένες
 απ' τις ψηλές βουνοκορφές τις ανθοσκεπασμένες
 μην είδατε να ροβολάει την άκριβή μου έλπίδα
 που είχε για μένα από καιρόν δυο έγνοια και φροντίδα ;
 Σε ποιά ραχούλα πράσινη η λόγγο διασμένο
 τα πρόβατά της βόσκουνε γρασιδι εὐδωασμένο ;
 Σαν τι μπορεί να τον κρατή τόσο καιρό μακριά μου ;
 Σε σύγγεφο περαστικό μην έβγαλε η θωριά μου
 μακριά σου, μόνη μου χαρά και μόνη απαντοχή μου ;
 κι' έπαυε πειά να'ναι γλυκειά στα μάτια σου η μορφή μου ;
 πολλούς καρπούς σοῦ μάζερα, καλέ μου γύμνα πίσω,
 δες με πάνω στα δασέα στήθια σου ν' ακουμάσω
 και το κορμί σου ανάλαφρα κι' ήδονικά ν' αγγίζω
 και δόσε μου το χέρι σου μ' αγάπη να το σφιξώ.
 Μαδ' ούτε λούλουδα πολλά στ' αγαπημένο χόμα
 για να πλαγιάσω αποβραδίς σε λουλουδιόνο στρώμα
 γιατί δε βρίσκω αναπαύο ποτέ όταν τον θυμάμαι
 κι' άρρηκην έχω την καρδιά την ώρα που κοιμάμαι.

Έραστις

Αγαπημένες κόρες μου, που σὰς φιλεί τ' άγέρι
 για της αγάπης τ' όνομα άφήστε τη στη φτέρη
 τη μαλακή ν' αναπαύηται και μην την έμπνετε
 γιατί παύει απ' τον σταλή έμένα συλλογάται
 και το χροῖό της όνειρο της λείει αυτήν την ώρα
 πως ο καλός της γύρισε κοντά της απ' τη χώρα,
 τα στήθια της φουσκώνουνε κι' η όψη κοκκινίζει,
 σιγά έμπνέ απ' τον ήλιο της κι' απ' τη χαρά δακρύζει.
 Γλυκειά μου αγάπη άνάσσει λίγες στιγμές ακόμα
 να σου ρουφήξω άχόρταγος την εὐωδία απ' το στόμα.
 Στο στρατόκοδο το φτωχό το βραδυό τ' άγέρι
 απ' την άσπασον όροσία λιγώτερη του φέρε,
 όμοια με λείκα λυγρή το σώμα σου φαντάζει,
 το μάτι σου με θάλασσα γαληνεμένη μοιάζει
 κι' άσπρότερο είν' τα δόντια σου, παιδιούλα μου τρελλή,
 απ' το νιογέννητο το άρνιού τ' όλόλευκο μαλλί.

Σουλαμίτις

Πόσο η φωνή σου μέσα μου άνιλαλεί γλυκά
 σκορπώντας ζωηρότητα κρυφά και μυστικά !

Σταθήτε δάκρυα μου πικρά, και φάφοι έσείς φευγάτε,
 τον παγωμένο το βοριά μακριά μου κυνηγάτε !

Έραστις

Μη σκιάσεις τη μάνητα του άνέμου και τη μπόρα,
 αγαπημένη μου άδερφή, και τον καλό σου τώρα
 τα γαλιανά τα μάτια σου τα πλάνα τον μεθούνη
 και τη γλυκειά σου τη φωνή τ' αυτιά μου μόνο άκούνη
 γιατί απ' τ' άσημοκούδουνα κρυφά την έχεις πάσει
 κι' είνε όμορφα τα μάτια σου σαν το χροῖό φεγγάρι.

Σουλαμίτις

Ο αγαπημένος μου ψηλό για μένα είνε πλατάνι
 που κάτω απ' τον ίσκιό του δοσίζει τον τοσάπνη.

Έραστις

Από τις κόρες της Σιών δού στέκει άπάνου,
 καθώς απ' τα χαμόδενδρα ο κέδρος του Λιβάνου.

Σουλαμίτις

Όπως το άδύναμο κλαρύδι ληρίζει το κλονίρι,
 όταν ιδί τον άνεμο τον άγριο καθάλλωρη
 στο φερεμένο τ' άτι τον μες στην έρμια του δάσου,
 έτσι τα τέκνα του Ίσραήλ γέρονται σκυφτά μπρο-
 στα σου.

Χαιδευντικά από πάνω μου γείρανε τα κλαδιά σου,
 ο πλάτανε πλατύφυλλε, και κάτω απ' τη σιά σου
 πολλές φορές κοιμήθηκα μαζί με σε το δέιλε
 και μουθούνης με τη δροσιά τη δίγα μου στ' άγέλι.
 Τραγουδά της αγάπης μου ξαναγύριστε άγάι,
 τα μοιρολόγια τα παλιά δε θα ταράζουν πάλι
 τον περθιμόν αντίλαλο στα πλάγια ν' άνθημένα
 γιατί ήρθε ο αγαπημένος μου πάλι κοντά σε μένα.

Μετάφρ. Γ. Κοτζίουλα

32 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

Είνε ο αριθμός των σιγαρεττών που καπνί-
 ζουν κάθε χρόνο οι Γάλλοι, σύμφωνα με την τε-
 λευαία επίσημη στατιστική, από την όποιαν
 πληροφορούμεθα συγχρόνως ότι το ποσό αυτό
 των καπνιζόμενων σιγαρεττών στη Γαλλία, τά
 2 μόνον δισεκατομμύρια είναι μηχανοποίητα,
 ενώ τ' άλλα 30 κατασκευάζονται με το χέρι και
 γι' αυτό προτιμούνται.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ ταχύτερο τραῖνο τοῦ κόσμου

Τὸ ρεκόρ τῆς ταχύτητος ποὺ τὸ εἶχε ὡς τώρα τὸ ἑξῆς: Ἀλε-
 ξανδρείας-Καίρου στὴν Αἴγυπτο, φαίνεται ὅτι κατεργήθη ἐξάκως
 ἀπὸ τὸ νέο ἑξῆς ποὺ ἐγκαινιάσας ἐσχάτως τὴ γραμμὴ Παρίσι-Κα-
 λαί. Τὸ νέο αὐτὸ τραῖνο εἶνε πολυτελέστατο καὶ μπορεῖ ν' ἀνι-
 πύξῃ ταχύτητα 120—140 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Τὴν ἀπόσταση τῶν 300 χιλιομέτρων τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὸ Πα-
 ρίσι ἀπὸ τὸ Καλαί, τὴν διανύει σὲ 2 1/2 περίπου ὥρες, ἐνῶ τὰ μέ-
 χρι σήμερον κυκλοφοροῦντα παλαιὰ γαλλικὰ τραῖνα, ἔχουσιν
 γιὰ νὰ φθάσουν περισσώτερο ἀπὸ 4 ὥρες.

Ο Σύλλογος τῶν γυναικῶν μετὰ κομμένα μαλλιά

Ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδας μαθαίνουμε πὺς ὅλες οἱ γυναι-
 κες τῆς Γαλλίας ποὺ ἀκολούθησαν τὴ μόδα κι' ἔκοψαν τὰ μαλλιά
 τους, ἴδρσαν ἐσχάτως σύλλογο, τοῦ ὁποῖου ὁ κυριώτερος σκοπὸς
 εἶναι ἡ διὰ παντός τρόπον διάδοσις τῆς μόδας τῶν κομμένων μαλ-
 λιών, σὲ ὅλες τῆς γυναικῆς τοῦ κόσμου.

Ἡ προεδρεία τοῦ συλλόγου αὐτοῦ, ἀνετέθη σχεδὸν πανηγύρι
 σὲ μιὰ πολὺ ἀξιολογούμενη δεσποινίδα, τὴν Λυγούστα Τουζέ, ἡ ὁποία
 ἀρθεῖται μέχρι σήμερον... 103 Μαῦτος ! Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ὑπερεκ-
 τοντοῦτις πρόεδρος ἔχει καὶ αὐτὴ κομμένα τὰ μαλλιά της.

Ἡ Αὐγουστίνη Τουζέ διατηρεῖται, μετὰ τὰ 103 χρόνια της,
 σὲ πολὺ καλὴν κατάστασιν, εἶναι πάντα εὐθυμὴ καὶ γελαστή καὶ συ-
 γράζει τακτικῶς ἐν ὅλῳ τὰ ἀριστοκρατικότερα νανύγια τοῦ
 Παρισιοῦ. Ὅταν δὲ ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Συμβουλίου τοῦ «Συλλόγου
 τῶν κομμένων μαλλιών» ἐπέμψῃ νὰ τὴν συγχαρῇ γιὰ τὴν ἐπιτυχί-
 ας της, ἡ Αὐγουστίνη Τουζέ, προσεφώνησε, μετὰ μεγάλη συγκίνησιν τὴν
 ἐπιτροπὴν καὶ εἶπε, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

«...Πρόκειν νὰ ἐργασθῶμε ὅλες μας, γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἰδέαν !
 Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ πάψῃ πιά νὰ ἔχῃ τῆς παλῆς ἐκείνης ὀπισθο-
 δρομικῆς ἰδέας γιὰ τὰ μαλλιά της καὶ ὁ νέος αὐτὸς σύλλογός μας
 ἔχει καθήκον νὰ φροντίσῃ, ὥστε στὸ μέλλον ὅλες οἱ γυναῖκες νὰ
 αἰσθάνονται μόνες τους ὡς θεατὴν ὑποχρέωσιν τὸ κομμὴν τῆς ἀρι-
 στάτης αὐτῆς μακαρίας γυναικείας κόμης».

Μὴ χειρότερα !...

Τὸ Ρουμίνι τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας

Ἀπὸ τῆς Γερμανικῆς ἐφημερίδας πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ Σουη-
 κὴ Κυβέρνησις βρίζεται κατ' αὐτὰς σὲ συνεννοήσεις μετὰ τὸ Σάβερ
 τῆς Ρωσσίας, σχετικῶς μετὰ τὴν ἀγορὰ ἐνὸς μεγάλου καὶ πολυτελε-
 στοῦ ρουμινίου, ἀνεκτιμητοῦ ἀξίας, τὸ ὁποῖο
 εἶχε, στὰ 1780, δοθεῖ ὡς δῶρο στὴν Αὐτοκρά-
 τριαν τῆς Ρωσσίας Αἰκατερίνη τῇ Β' ἀπὸ τοῦ
 τότε Βασιλέως τῆς Σουηδίας Γουσταύου τοῦ Γ'.

Τὸ ρουμίνι αὐτὸ ζυγίζει 250 καράτια, ὑπο-
 λογίζεται δὲ ὅτι εἶνε τὸ μεγαλύτερον ρουμίνι
 τοῦ κόσμου καὶ κοστίζει σήμερον περισσώτερον
 ἀπὸ 50.000 λίρες ! Αἱ συνεννοήσεις γιὰ τὴν
 ἀγορὰ τοῦ ρουμινίου αὐτοῦ προχωροῦσι ταχύτα-
 τα, θεωρεῖται δὲ ὡς βέβαιον ὅτι οἱ Μπολσεβίκοι
 οἱ ὁποῖοι τὸν τελευταῖον αὐτὸ καιρὸ ἔχουν λάβει
 τὴν ἀπόφασιν νὰ πωλήσουν ὅλους τοὺς ἱστορι-
 κούς θησαυροὺς τῶν διαφόρων αὐτοκρατορῶν
 τῆς παλαιᾶς Ρωσσίας, θὰ θελήσουν νὰ πωλήσουν
 τὸ ρουμίνι αὐτὸ στὴ Σουηδία, γιὰ τὴν ὁποία
 ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐθνικά της
 κειμήλια.

Τὸ φάρμακον στὴν Ἀμερική

Ὁ Ἀγγλικὸς περιοδικὸς τύπος ἀσχολεῖται
 πολὺν τελευταῖα μετὰ τὴν μανίαν τῶν Ἀμερικανῶν
 ποὺ ἔχουν τελευταῖα στὸ φάρμακον τοῦ ὁποῖο κον-
 τεῦναι νὰ γίνῃ τὸ ποῖον ἀγαπητὸν ἀπὸ τῶν κα-
 τοίκων τοῦ Νέου Κόσμου. Τὰ καλλύματα, οἱ τρίχες
 τὰ μύδια, τ' ἀγκίστρια καὶ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα
 ποὺ θεωροῦνται ἀπαραίτητα γιὰ ν' ἀρματωθῇ
 καλὰ ἕνα καλὸν φάρμακον ἕνα παραγάδι,
 ἔχουν φθάσει τελευταίως στὴν Ἀμερικὴ λόγῳ
 τῆς μεγάλης ζήτησεως, σὲ δυσθεώρητα ὕψη
 τιμῶν.

Κάθε Κυριακὴ ἢ ἑορτὴ, στὰ παράλια μέρη,
 τῆς Νοτίου Ἰδίας Ἀμερικῆς θὰ ἴδῃτε βάρες,
 βαρκοῦλες, κότερα, καραβάκια, ὅλα γεμάτα ἀπὸ
 ἀμερικανούς ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ποὺ ἄλλος
 μ' ἕνα καλλύμα, ἄλλοι μὲ πετονιὲς καὶ ἄλλοι μὲ
 παραγάδια νὰ παρῶνουν στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα.

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΦΟΝΙΑ

ΤΟΥ Η. J. MAGOG

Π' τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ, ποὺ ἔ-
 βλεπε στὴν ἐξοχὴ, ἡ Γιλβέρτη Σαρμόν παρακο-
 λουθοῦσε τοὺς προσκεκλημένους της ποὺ ἐφευ-
 γαν. Ταυτοκίνητα ξεκινούσαν μετ' ὀδυρῶν, φωνίζοντας
 τὸ δρόμο μὲς ἀπ' τὰ δένδρα. Μονάχα δυὸ ἀνδρικές
 σιλουέτες ἔμειναν πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ Γιλ-
 βέρτη τῆς κοίταξε, μετὰ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, νὰ
 τρεβῶνε κατὰ τὸ χωριό.

— Οἱ θαυμασταὶ μου ! εἶπε εἰρωνικά.
 Μὰ ἡ λέξη αὐτὴ τὴ βύθισε σ' ὀνειροπόλησιν.
 Εἶταν χθὺς σὲ ἡλικία ποὺ τῆς ἐπεβάλετο νὰ
 ἀναπαντρευτεῖ. Καὶ τὰ βλέμματά της παροκλου-
 θήσανε, ἀτέλητα, τῆς δυὸ σιλουέτες.

Ἡ μὰ, μετὰ ὀδυρῶν ὡμοῦ καὶ ψηλότερη
 στὸ ἀνάστημα, ἐξεμυδνίζε τὴν ἄλλη, ποὺ ἀναγκα-
 ζότανε νὰ τρέχει γιὰ νὰ προφταῖναι τὰ μεγάλα βή-
 ματα τῆς πρώτης. Καὶ ἡ Γιλβέρτη ψιθύρισε τότε
 δυὸ ὀνόματα :

— Ὁ Βερτράνδος Νταρνὰν... καὶ ὁ Ἀντρέας
 Μορού... Ὁ κομπὸς, ὁ ἐπιτήδεος Νταρνὰν καὶ ὁ
 ντροπαλὸς καὶ ἀδέξιος Μορού !.

Κι' ἕνα ἀκατάδεκτο καὶ περιφρονητικὸ χαμόγελο
 ἔσχαρψισκε στὰ μικρὰ καὶ ποικιλιὰ χεῖλη της.

«Θαυμασταὶ» τῆς εἶπαν, ἀναμφιβόλως, καὶ οἱ δυὸ,
 μετὰ τὴν ἰδίαν φλόγα. Κι' αὐτὸ φαινότανε ἀπ' τὸ συ-
 ννεῖς καί... ἀπαιτητικὸ κόμπε ποὺ τῆς ἔκανε ὁ Νταρ-
 νὰν, ἀφίπνοντα νὰ φανεῖ ἡ βαθεῖα τοῦ πεποθήσει
 πὺς θὰ τὴν κατακόψει — καθὼς καὶ ἀπ' τὴν τα-
 πηνὴν λατρεία τοῦ Μορού, τοῦ ντροπαλοῦ καὶ ἀδέ-
 ξου Μορού, ποὺ δὲ μποροῦσε ὁ δυστυχὴς, νάχει
 καμμιὰ ἀπαίτησιν.

Ἐκεῖνη ἔδειχνε ἐνδιαφερό μόνον γιὰ τῆς ζωηρῆς
 ἐρωτοτροπίας τοῦ Νταρνὰν, χωρὶς νὰ πολυδίνει
 μεγάλη σημασίαν στὸ Μορού.

— Ὡστόσο εἶνε ἀντίζηλοι ! εἶπε ἀπὸ μέσα τῆς
 εἰρωνικά. Φτάνει μονάχα νὰ μὴν ἀλληλοφαγωθοῦν !.

— Ἀλλοίμονο ὅμως ! ἐπροσέθεσε σὲ λίγο, δὲ μ'
 ἀγαπᾶνε τόσο πολὺ γιὰ νὰ σκοτωθοῦνε γιὰ τὸ χα-
 τίρι μου !

Καί, ἀξάρνα, σὰ νὰ τὴν ἔπιασε ἀήδεια, ἔκλεισε
 ἀπότομα τὸ παράθυρο. Ὁ θόρυβος αὐτὸς τὴν ἐμπό-
 δισε νὰ ἀκούσῃ καθαρὰ κάποιο παραξένον κρότον
 — σὺν πιστολίῳ — ποὺ ἀκούσθηκε πέρα, μακριά.

Δὲν ἀνησύχησε ὅπως πολὺ ἐπειθεῖ οἱ νυχτοφύ-
 λακες ἐκεῖνον τοῦ χωριοῦ πιανόντουσαν πολὺ συχνὰ
 μετὰ κατὰ τὸν ἑσπέρου ζωοκλέφτες ποὺ μαστίζαν τὴν
 περιφέρειαν.

Ὡστόσο, ἀνετίρμητος ἀμέσως — καὶ κατὰ τρόπον
 παραξένον — όταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἔμαθε κά-
 ποιο νέο ποὺ τὴν ἀναστάτωσε ὀλόκληρη :

— Ἀλόμπε τὰ μεσάνυχτα, σκότωσαν στὴ δημοσίαν
 τὸ Βερτράνδο Νταρνὰν !...

Ἡ Γιλβέρτη, ποὺ ἐννοεῖ πὺς κόντευε νὰ τρέ-
 λαθεῖ, κατέβαλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ
 νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της. Δὲ ζήτησε περισσώτερες
 πληροφορίες.

Όταν τῆς εἶπαν πὺς ὁ Νταρνὰν βρόθηκε σκο-
 τωμένος μετὰ σφαῖρα περιστρόφου καὶ ὅτι ἕνα
 βαθὺ σκοτάδι ἐκάλυπτε τὸ ἐγκλήμα, χωρὶς νὰ ὑ-
 παγοῖ ἐλπίς γιὰ τὴν ὥρα νὰ βροῖνε τὸ δολοφόνον,
 αὐτοῦ δὲν παρουσιάστηκε ἀκόμα κανένας μάρτυς
 νὰ ἐκθολόνει τὴν ἀστυνομίαν, μόλις συγκρατήθηκε
 γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ :

— Μὰ πὺς !... Ἐγὼ ἔβην ποὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶταν
 μπροστά... τὸν Ἀντρέα Μορού, ποὺ συνώδευε τὸ
 Νταρνὰν... Τὴν λείει αὐτός !... Τὴν ἰσχυρίζεται !... Καὶ
 γιὰ σοπαίνει !...

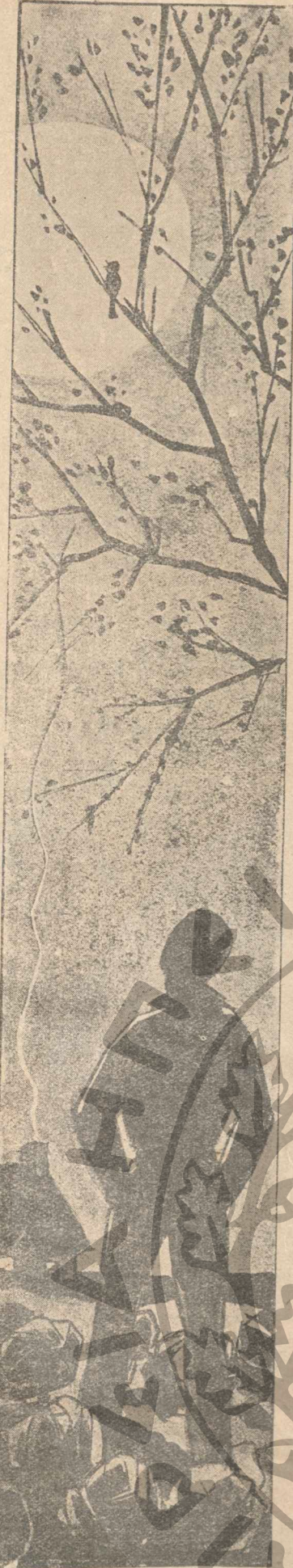
Μὰ ἡ Γιλβέρτη Σαρμόν δὲν ἔβηνε καμμιὰ ἀπ'
 αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως. Σώπασε. Κ' ἔλεγε ἀπὸ μέσα της,

— Αὐτὸς εἶνε ὁ φονιάς... Ἐκεῖνο, λοιπὸν, ποὺ
 τότε στασίασε πραγματοποιήθηκε, καὶ τόσο σύν-
 τομα ! Ὡστε ἡ ἔλπει μεταμόρφωσε τὸ ἀρνάκι σὲ
 λέοντα !... Κ' ἔγινε γιὰ μένα φονιάς !... Γιὰ
 μένα !...

Κ' ἡ βεβαιότητα αὐτὴ τὴν ἐπλημμύρισε τρόμο
 καὶ τύψεις συνειδήσεως — τῆς ὁποῖας ὅμως αἰσθανό-
 ταν μετὰ ἀπειρὴ ἡδονή.

Καὶ αὐτὴ εἶταν ἡ αἰτία ποὺ τὴν ἔκανε νὰ σο-
 πᾶσιν. Πὺς μποροῦσε νὰ ἐκτελέσει τὸ τρομερὸν κα-
 θέκον νὰ προσδώσῃ ἕνα ἄνθρωπον ποὺ ἔγινε δολοφόν-
 ος ἀπ' τὴν πολλὴν ἀγάπην ποὺ τῆς εἶχε ;

Ἡ φρίκη τῆς ἀπάνθρωπης αὐτῆς πράξεως τὴν
 ἔκανε νὰ προσπαθῇ, στὴν ἀρχή, νὰ αἰσθανθεῖ
 ἀγανάκτησιν καὶ θυμὸν. Ἀνέμεσε ὅμως στὴν ταραχὴ
 ποὺ τὴν πλημμύριζε ξεχωρίζε καὶ κάποια συμπόνια,

κάποια συμπάθεια σχεδὸν γιὰ τὸ δολοφόνον, ποὺ
 ὀφείλετο στὰ τέσσαρα λόγια μετὰ ὁποῖα ἐξηγοῦσε
 τὸ μυστηριώδες, γιὰ ὅλον τὸν κόσμον, δράμα :

— Γιὰ μένα !... Γιὰ μένα !...

Αὐτὸ δὲν εἶτανε πιά δολοφονία. Εἶταν ὁ δραμα-
 τικὸς ἐπίλογος μιᾶς πάλης, ποὺ γεννήθηκε ἐξ ἀφορμῆς
 τῆς ἐρωτικῆς ἀντίληψης.

Ὁ Μορού δὲν εἶταν ἄξιος συγγνώμης ἀν σὲ στιγ-
 μὲς ἀπελπισίας, πάθους καὶ λύπης, τὰ εἶδε ὅλα
 κόκκινα τρυγύρω του ; Ἡ χειρονομία τοῦ αὐτοῦ μαρ-
 τυροῦσε γιὰ τὴ δύναμιν καὶ τὴ φλόγα τῶν αἰσθη-
 μάτων του.

— Ὡ ! πόσο μ' ἀγαποῦσε ; πόσο μ' ἀγαποῦσε !...

ἔλεγε ἀναστενάζοντας ἡ Γιλβέρτη.
 Ἀν κ' οἱ ἐνοχοὶ ἀκόμα συγκινούνται πολλές
 φορές όταν πρόκειται νὰ καταδικάσουν κατὰ τέτοιαν
 ἐρωτικὰ δράματα, πὺς μποροῦσε νὰ φανεῖ ἀσθητὴ
 ἡ γυναῖκα ποὺ ὑπῆρξε, χωρὶς βέβαια νὰ τὸ θέλει, ἡ
 ἠθικὴ αὐτονομία αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος ;

Ὁ πῶ ἀτυχὸς, κατὰ τὴ δική μας ἀντίληψιν δὲν
 ἦταν ὁ σκοτωμένος, μὰ ὁ δολοφόνος...
 Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, μετὰ τὴν ἐκείνην βλάβην δολο-
 φάνειας σχεδὸν συμπάθειας καὶ φοβισμένης ὑποτα-
 γῆς ὑποδέχθηκε τὸν Ἀντρέα Μορού, τὸ ἀπογεῦμα
 τῆς ἰδίας μέρας.

Ἐκεῖνος, ἀνίσχυρος καὶ ταραχμένος — ἡ Γιλ-
 βέρτη ἤξερε πολὺ καλὰ τὴν αἰτία τῆς ταραχῆς του
 — ἔδειχνε σὰ νὰ φοβότανε νὰ τὴν πλησιάσῃ.

Τὴν κοιτοῦσε ἀπὸ μακριά, μετὰ τρόπον, γυνώσκωντας
 ἄλλοι τὰ μάτια του, όταν ἐκεῖνη κάρφωνε τὰ δικά
 της ἀπάνου.

Γιὰ τὴ Γιλβέρτη, μολοντοῦ δὲν ἤθελε νὰ τὸ
 βλέπει, δὲν μποροῦσε ὥστόσο νὰ τὸ καταφέρει αὐ-
 τὸ. Ὁ Μορού φαινότανε στὰ μάτια τῆς ἀλλοιωτικὸς
 ἄνθρωπος πῶς ψηλός, πῶς ἐπιβλητικὸς...

Δὲν ἤθελε ὅμως ν' ἀπῆλθε σὲ λίγο, δὲ μ'
 ἀγαπᾶνε τόσο πολὺ γιὰ νὰ σκοτωθοῦνε γιὰ τὸ χα-
 τίρι μου !

«Δὲ θέλω νὰ μάθω τίποτα... τίποτα !» ἔλεγε ἀπὸ
 μέσα της. «Τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἄς μείνῃ κρυμμένο στὴ
 συνειδήσιν μου !»

Ἐν τούτοις, δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθεῖ καὶ τοῦ
 ἐσφίξε τὸ χέρι μετὰ τρόπον τόσο πολυσυμμαντοῦ, τόσο
 ἀσυνήθιστο καὶ μετὰ τέτοιαν θερμότητα ποὺ ὁ πτωχὸς
 ὁ Ἀντρέας ἔκλεισε νὰ τρεῖται ἀπὸ ἐλπίδα.

Δὲν εἶτανε μόνον, κείνη τὴ στιγμὴν.

Καὶ ὁ Ἀντρέας ἀναγκάστηκε νὰ περμενέι τὴν
 καταλήλη στήμη, γιὰ νὰ τῆς περ σιγά — σιγά :

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σὺς πῶ κάτι... νὰ σὺς ἐξο-
 μολογήθῃ ἕνα μυστικὸ !...

— Ὁχι ! ὄχι ! τὸν παρεκάλεσε κείνη φοβισμένη.

Δὲ θέλω νὰ μάθω...

— Μὰ ποῦ ἔχετε μαντεύσει... ἔπειτα κείνος,

— Ὡς ! ἀποκρίθηκε τότε ἡ Γιλβέρτη μ' ἀδύ-
 νατη φωνή.

Κ' ἔφυγε ἀπὸ κατὰ λέγοντας μετὰ τὸ νοῦ της.

«Τὶ ἄσχημα ποὺ φέρονται !... Μὰ ἔχω ἄραγε τὸ
 δικαίωμα ν' ἀρνίμαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον... ποὺ
 σκότωσε πρὸς χάριν μου !...»

Δὲ μποροῦσε πιά νὰ νηυσταθεῖ στὴ μυστικὴ ἐπιθυ-
 μία ποὺ τὴν ἐβρασνίζε, στὴν ἀγωνία τῆς νύκτους
 μετὰ τὴν τὴν τραγικὴ ὁμολογία ἀπ' τὸ στόμα
 τοῦ δολοφόνου...

Καὶ πῆγε μόνη της στὸ σπίτι τοῦ Ἀντρέα Μο-
 ρού. Ἐπιασε καὶ τὰ δυὸ τοῦ χεῖρα, βύθισε τὸ βλέμ-
 μα της στὰ ντροπαλὰ μάτια του καὶ τὸν ρώτησε μετὰ
 σοβαρὴ φωνή :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο Νίκος δεν είχε τώρα παρά να μάθῃ πού γῆς βρισκόταν τὸ ἀτελιὸ τοῦ κ. Ἀντρέα. Ὁ δὲν θὰ ἦταν καθόλου δύσκολο. Προφασίσθηκε πὸς εἶχε γιὰ τὸ ζωγράφο κάποια παραγγελία ἀπὸ ἐπαρχιώτα κ' ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γι' αὐτὸν ὅποιον ἐβρίσκει, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς φίλους ποὺ τὸν εἶχαν πληροφορήσει στὸ πλῆθος. Καὶ σὲ λίγο ἤξερε ὅχι μόνον τὸ δρόμο καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀτελιῦ τοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ.

«Α, τί καλά!

Πῆγε πρῶτα μονάχος τοῦ, τάχα πὸς κάνει τὸν περίπατό τοῦ, γιὰ νὰ ἴδῃ τὰ κατατόπια. Κι' εἶδε στὸ δρομάκι πού ἔβγαζε στὰ χωράφια, τὸ σπιτάκι πού ἐμοιαζε μὲ στραβομύτιζο προσώπο· εἶδε ὅμως, στὸ ἀντικρινὸ μέρος, λιγὰκι πρὸ πάντων, κ' ἕνα οἰκοπέδο φραγμένον μὲ τοῖχο μισὸ καὶ χαλασμένον. Μόνο οἱ δύο πλευρὲς ὑπῆρχαν πού σχηματίζαν γωνία, κ' αὐτὲς στὶς ἄκρες χορσισμένες. Οἱ ἄλλες δύο δὲν εἶχαν γίνῃ ποτέ. Ἔτσι τὸ οἰκοπέδο ἐκεῖνο, ἀπάνω-κάτω σὺν τὸ μνημὲν τοῦ Ναστροδίν Χόντζα, ἀπὸ πῶς κ' ἀπ' τὸ πλῆθος ἦταν ἀνοικτὸ σὰ δρόμος, ἢ μάλλον σὰ συνέχεια τῶν χωραφίων. Μόνο πού τὸ χορτάρι τοῦ, πρὸ μέσα, ἦταν πρὸ πυκνὸ, πρὸ ἀπάτητο.

Γιὰτὶ σπάνια θάμπαινε κανένας ἢ θὰ προχωροῦσε πολὺ. Μόνο ὁ Νίκος εἶχε σπουδαῖο λόγο νὰ μῆλῃ. Καὶ μῆλκε, καὶ προχώρησε, ἀπὸ μέσα, ὡς τὴ γωνία πού σχηματίζαν οἱ δύο τοῖχοι. «Α, τί φῶτα! παραγγελία λές καὶ τὴν εἶχε τὴν γωνία ἐκεῖνη! Οἱ τοῖχοι τὸν σκέπαζαν ὅλον· κ' ἅμα σήκωνε λίγο τὸ κεφάλι, μπορούσε νὰ βλέπῃ μὴ χαρὰ ὅλο τὸ σπιτί τοῦ ζωγράφου, καὶ τὴ φάτσα τοῦ καὶ τὸ πλῆθος τοῦ καὶ τὴν πόρτα τοῦ καὶ τὰ παραθύρα τοῦ.

Γύρισε ἀπ' τὴν ἐξερεύνησίν του... κατευχαριστήμενος. Ἐτρίβε τὰ χέρια τοῦ μὲ τὴν ἰδέα πὸς, κρυμμένος πίσω ἀπὸ κείνην τὴ μάντρα, μπορούσε νὰ παρακολουθεῖ τὴν ἀπὸ τὸν τρόπο πού νὰ μὴν ἔχῃ πρὸς τὸ θάρος νὰ τοῦ τάνηθῃ. Καὶ τὴν πρώτη μέρα πού ἡ Δώρα, ἀνύποπτη πάντα κ' εὐτυχημένη, τοῦ εἶπε πὸς θὰ πῆγαινε στὴς μητέρας της καὶ θὰ τὸν περιμένει ἐκεῖ, ὁ Νίκος συλλογίσθηκε :

«—Ε, μὰ σήμερα δὲ γλυτώνεις πού νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος!».

Ἦταν ἕνα ἀλόγιστον σκουτοφλιασμένον, βροχερὸ, μὰ ὅχι καὶ ψυχρὸ. Ὁ Νίκος πῆγε ὅπως πάντα στὴ δουλειά του. Ἀλλὰ ὅσοι ἀπὸ μὴν ὅρα γύρισε στὸ σπίτι.

— Πῶς; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.

— Τόσα κα. Εἶπα μὲ τὴ Δώρα νὰ πάμε σήμερα νὰ κάνουμε δύο βίζιτες. Ντύνεται :

— Ἦ Δώρα ἔφυγε.

— «Α, καλά! Ἐξῶ πού εἶνε καὶ θὰ πάω νὰ τὴν πάρω. ἔχει πολλὴ ὥρα πού βγήκε :

— Μὰ... θὰ εἶνε ὡς μισὴ ὥρα.

Αὐτὸ μόνον ἤθελε νὰ μάθῃ κ' ὁ Νίκος. Καὶ φεύγοντας, πῆρε ἐν' ἑαυτῇ καὶ ῥέθηκε στὸ Βαθρακονῆσι.

Πέζεψε κείν' ὅτι ἕνα μέρος, — ἡ ψυχὴ εἶχε πάρει, — καὶ τράβηξε κατὰ τὸ ἀτελιὸ ἀπὸ τὰ χωράφια. Ἔτσι ἐφθάσε ὡς ἐκεῖνη τὴ μάντρα χωρὶς νὰ περᾶσῃ μισοστὸν ἀπ' τὸ σπιτάκι. Ἀλλοιῶτα θάταν φόβος νὰ τὸν ἴδων ἀπὸ κεί-μέσα, καὶ τότε... τί κάναμε :

Δὲν εἶχε καμιὰ ἀμφιβολία πὸς ἡ Δώρα ἦταν ἐκεῖ μὲ τὸν Εὐαγγελάρη. Λογάριαζε μάλιστα πὸς σὲ λίγο θάπρεπε νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ προσφάσῃ νὰ βρεθῇ στὴς μητέρας της τὴν ὥρα πού θὰ πῆγαινε αὐτὸς νὰ τὴν πάρῃ... Νά, τώρα-δὰ, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θάνοιγε ἡ πράσινη ἐκεῖνη πορτοῦλα καὶ ἡ Δώρα θὰ περνοῦν στὸ δρόμο. Θάφαινε βέβαια μονάχη της καὶ τρεχάτη. Ὁ Εὐαγγελάρης θάμεινε ἀκόμα λίγο γιὰ νὰ κλείσῃ, — προπάντων γιὰ νὰ μὴ φανοῦν ἔξω μαζί, — κ' ἔπειτα θάφαινε μονάχος, μὲ τὴν ἡσυχία του...

Ἐκτὸς πρὸς αὐτὴν τὴν ἡμέρα δὲν εἶχαν ραντεβού κ' ἂν ἡ Δώρα δὲν εἶχε βρεῖ νοτίστερα παρὰ γιὰ νὰ περᾶσῃ ἀπὸ καμμιὰ ράφτρα ἢ καπελλοῦ. Μ' αὐτὸ ὁ Νίκος τὴ βόρεια μάλιστ' ἀπὸ πᾶν, κρινόντας πρὸ πάντων ἀπ' τὸ ὕψος πού πῆρε ἡ Δώρα, ὅταν τοῦ εἶπε πὸς θὰ πῆγαινε στὴς μητέρας της. Τώρα πού ἤξερε, ὁ Νίκος μπορούσε νὰ τὴν ψυχολογῇ... Ἐπειτα, λογάριαζε, τὴν ὥρα πού ἔφαινε, ἔφαινε ἀκόμα. Θάφαινε βροχὴ ἢ χαλαρόνια Δώρα γιὰ ράφτρα ἢ γιὰ καπελλοῦ... Ὡστόσο, ἀπ' τὸν κρυφόναν τοῦ, δὲν ἔβλεπε τίποτα πού νὰ τὸν κρυφάνῃ. Τὸ σπιτάκι ἐμοιαζε σὰν κοιμισμένον μὲ τὰ μάτια τοῦ μισανοιχτά. Ὅχι μόνον φωνὴ ἀνθρώπων δὲν ἀκουγόταν, — ἦταν κ' ἀρκετὰ μακριά, — μὰ οὐτε σιγὰ δὲν φαινόταν σὰ παραθύρα. Θάφαινε πὸς οἱ κάτοικοι ὅλοι εἶχαν φύγει, ἀλλὰ γιὰ

νὰ ξαναγυρίσουν σὲ λίγο. Γιατὶ δὲν ἦταν καὶ κατάλειστο τὸ σπιτάκι σὰν ἀπαρητημένον ἢ ἀκατοίχτητο. Τὰ παντοῦρα ὅσων τῶν παραθύρων ὅλα σχεδὸν ἦταν ἀνοικτά· ἐνὸς μάλιστα, στὴν πλαγινὴ φάτσα καὶ τὸ μισὸ τζάμι. Ἀπὸ κεί θάπαιναν ἀέρα, ἂν ἦταν μέσα, ἐκεῖνοι οἱ δύο...

Μὰ ἦταν! Ὁ Νίκος εἶχε ὅλη τὴ βεβαιότητα τοῦ προσηφισμένου. Νά, λές καὶ τοὺς ἔβλεπε... Κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο πρὸς βέβαιος γινόταν καὶ τόσο περιμένει, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, νὰνοῖσῃ ἡ πορτοῦλα καὶ νὰ πεταχθῇ ἡ Δώρα...

Ἦ ἐρημιά εὐνοῦσε τὸ καρτερεῖν τοῦ. Ὅταν, ἀραὶ καὶ πού, ἔβλεπε κανέναν ἄνθρωπο νὰ πλησιάζῃ, ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸν τοῖχο κ' ἔκανε πὸς περπατεῖ ἡσυχὰ σ' ἕνα μικρὸ μονοπάτι πού θὰ τὸν ἔβγαζε στὸ δρόμο. Κι' ἅμα ὁ διαφάνει περνοῦσε, γύριζε γρήγορα στὴ θέα τοῦ, στὴ σπασίαν τοῦ...

Ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας στεκόταν ἡ πηγαίνουσα, τὰν ἔτσι περιμένοντας. Δὲν ἀνυπομονοῦσε καθόλου. Οὐτε τὰ λεπτὰ πού περνοῦσαν τοῦ φαινόταν αἰῶνες. Εἶχε ὅλη τὴ συνείδησιν τοῦ χρόνου κ' ἦταν ἀποφασισμένος νὰ περιμένῃ ἀκόμα πολὺ. Δὲν θάφαινε, ἂν δὲν ἔβλεπε τὴν πορτοῦλα ἐκεῖνη νανοῖσῃ, ἢ γιὰ νὰ βγῇ κάποιος ἢ γιὰ νὰ μῆλῃ...

Καὶ νὰ! μὴ στιγμή πού δὲν τὸ περιμένει καὶ γιὰ τόσο γρήγορα, ἡ πράσινη πορτοῦλα χάσκει, μαρμαίρει στὴ μέση καί, στὴ σκοῦρα ἐκεῖνη σιμά, πρὸς αὐτὴν εὐθὺς καὶ ξανοίγει, παρουσιάζεται... ἡ μὴ Δώρα!

Βγάζει πρῶτα τὸ κεφάλαιόν της καὶ κοιτάζει δεξιά κ' ἀριστερά· ἔπειτα βγάζει τὸ ἕνα τῆς ποδαράκι, ἀλλὰ μπάει πάλι τὸ κεφάλαιόν της. Στέκεται μὴ στιγμή σὰ νὰ μῆλῃ σὲ κάποιον πρὸς τὰ μέσα, ἢ σὰ νὰ δινῇ ἕνα γοργό φιλί... Κι' εὐθὺς βγαίνει ὁλόκληρη, πρὸς τὸν ὅραμα κ' ἡ πορτοῦλα πίσω της κλείνει...

Τρέχει πρὸς τὰ κάτω... κομψή, βασιλική κ' εὐτυχισμένη... Τότε ἔξω ἀνεμίζει φαιδρὰ τὴ φούστα της, γάτο ἀπὸ τὸ κοντὸ τῆς ἐπανοφορίας, καὶ τὰ γυάλια λουλουδιὰ καὶ τὸ καπέλλο της... Γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ μάντρα ὁ Νίκος καὶ νὰ τὴν φτάσῃ, πρὸς νὰ πῇ ἕνα μεγάλο γύρο. Δὲν ἔχει καιρὸ, δὲν τοῦ φῆγε. Καὶ ψηλώνοντας στὴ γωνία ἐκεῖνη πού στεκόταν κρυμμένος, τῆς φωνάζει δυνατὰ :

— Δώρα!.. Δώρα!..

Ἦ Δώρα ἀκούει, σιωπᾷ καὶ στέκεται.

Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Νίκου αὐτῇ; ἢ βλέπει ὄνειρο; Γυρίζει, κοιτάζει μὲ φόβο. Κι' ὁ Νίκος, σπινθύνοντας τὴν ὥρα καὶ τὰ χέρια, τὴν καλεῖ :

— Δώρα!.. ἔδω!

Μὴ στιγμή μόνον βασιτὴς ὁ φόβος κ' ἡ ἀμνηστία της σ' αὐτὸ τὸ σάλπισμα τῆς Δευτέρας Παρουσίας ἔλασε καὶ τὴν ἀπλῶς ἐκπληκτὴ καὶ τρέχει ἰσὰ πρὸς τὸ Νίκο :

— Μὰ! πού βοήθησε ἐσὺ ἐδῶ!..

— Ἐλα καὶ νὰ ἴδῃς! τῆς ἀπάντᾷ χωρὶς νὰ κοινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσιν τοῦ.

— Σὲ καλὸ σου! γελᾷ εὐθύμα τάχα ἡ Δώρα.

Καὶ τρέχοντας ὡς ἐκεῖ πού τελείωνε ἡ μάντρα χορσισμένη, πρὸς τὴς πέτρες, μπαίνει σ' ἐκεῖνο τὸ οἰκοπέδο καὶ φτάνει τὸν ἄντρα της πού τὴν προέπαινε τώρα καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χεῖρ.

— Τί κάνεις, καλέ, δῶ;

— Ἐλα, ἔλα νὰ σοὺ δείξω!

Τὴν τραβᾷ ὡς τὴ γωνία πού στεκόταν χορσισμένος καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ σκύβῃ κ' ἐκεῖνη, νὰ κρυφθῇ κοντὰ τοῦ.

— Σώπα!.. Βλέπεις ἐκεῖνη τὴν πράσινη πορτοῦλα; Θάφαινε τώρα καὶ θὰ βγῇ ἕνας ἄνθρωπος...

— Ποιᾷ, καλέ!.. Ἦ πόρτα τῆς ράφτρας μου; καὶ τί σὲ νοιάζει σένα ποὺ θὰ βγῇ; Πάμε νὰ φύγουμε!..

— «Α! ἡ ράφτρα σου κἀνταί καὶ αὐτὸ τὸ σπιτάκι;

— Ἀλλά!..

— Δὲν τόξερα, περίεργο!.. Μὰ εἶνε καινούργια; Τὴν ἀφαιρῇ τὴν ἄλλη!..

— Ἐλα, Νίκο, κατάλαβα!.. Μὲ πῆρες πάλι ἀπὸ πίσω, μὲ εἶδες νὰ μπαίνει στὴς ράφτρας μου καὶ... Μὰ ὁ ἴδιος θάσαι πάντα, καὶ μένεις!.. Ἐλα, πάμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ!..

Τὸν τραβοῦσε. Ἀλλὰ ὁ Νίκος ἀντιστεκόταν καὶ τὴν κρατοῦσε κοντὰ τοῦ.

— Ὅχι! πρέπει πρῶτα νὰ ἴδωμε!..

— «Α, μὰ εἶσαι γελοῖος!.. Ἐλα καὶ περνοῦν ἄνθρωποι! Τί θὰ πῶν νὰ μῆλῃ!

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΜΑΝΙΑ

Σήμερα ἐκδίδονται περὶ τίς εἰκοσι ἑφημερίδες στὰς Ἀθήνας καὶ καμμιὰ δεκαριά περιοδικὰ. Ἐ! λοιπὸν πρὸ 56 ἐτῶν, τὸ 1870, ἐξεδίδοντο περισσότερες ἑφημερίδες στὴν πρωτεύουσα. Γιὰ περιέργεια ἀκούστε τοὺς τίτλους : μερικὸι εἶνε ἀρκετὰ περίεργοι. Αἰὼν, Ἀνατολή, Ἀλήθεια, Παλιγγενεσία, Ἀδύμη, Μέρμηνα, Ἐθνοφύλαξ, Φοιτητής, Μέλλον Φῶς, Ἐθνικὸν Πνεῦμα, Ἐκλεκτικὴ, Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως, Ἀθῆναι, Προμηθεὺς, Δικαιοσύνη, Σωτήρ, Προϊνὴς Κήρυξ, Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν, Ἦχος τῆς Ἑλλάδος, Πνύξ, Πλάστη, Ἐθνικὴ Ἀσπίς, Φῆμη, Ἐφημερίς τῶν Φιλομαθῶν, Ἐθνικὴ Σημαία, Κορή, Τετραστάλλος, Ψαλίδω, Κώνωπε, Λόγος, Νόμος, Ἀσπὴ τῆς Ἀνατολῆς, Χρόνος, Ἀνθοδόκη, Λύχνος, Γαῖδαρος, Μικρὸς Γαῖδαρος, Ἑλλάς, Ἀνεξαρτησία, Ὁ Ταχυδρόμος τῶν Ἀθηναίων (γαλλικὲς οἱ τρεῖς τελευταῖες). 42 ἑφημερίδες διπλάσιες δηλαδὴ ἀπὸ ὅσες ἐκδίδονταν σήμερα! Καὶ ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ πληθυσμοῦ τῶν μεταξὺ τοῦ 1870 ἢ πρωτεύουσας δὲν εἶχε τότε παραπάνω ἀπὸ 50 χιλ. κατοίκους) καὶ τοῦ 1926, πείθεται ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, παρ' ὅλην τὴν ἐφημεριδομανία τοὺς ὅλοιον παραβαλλόμενοι μὲ τοὺς προγόνους τῶν τοῦ 1870. Σήμερα ἂν ὑποθεθῇ ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηναίων εἶνε 700 χιλ. δεδομένου ὅτι ἐκδίδονται 20 ἑφημερίδες, ἡ ἀναλογία εἶνε μὴ ἑφημερίδα σὲ 35 χιλ. κατοίκους, ἐνὸς τὸ 1870 ἀναλογούσε περὶπου μὴ ἑφημερίδα σὲ χίλιον κατοίκους, ἀπὸ ἐξεδίδοντο 42 ἑφημερίδες καὶ ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηναίων ἦτο 50 χιλ. Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐτος ἐκεῖνο ἔργαζαν λιγώτερα ἀπὸ σήμερα (πολὺ περισσότερα ἀναλόγως τοῦ τότε πληθυσμοῦ), ἔζη μόνον, ἐπαισχυντικὸς δὲ ἑφημερίδες 40, ἀπὸ τίς ὅποιες ἐννέα! στὰς Πάτρας, καὶ ἔξη! στὴ Σμύρνη.

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τοῦ-μπαρὶτῆ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Πράττει ἐκ Κωνσταντίνου. Ἦ οἰκοδόμουνα ἔφαινε τοιαῦτα ἀπὸ ζωστῆ καὶ βελούδο μαύρο, ἢ δις Νταϊζή Πράττει ἔφαινε θαυμασιὰν τοιαῦτα-Μοντέλο Βιοννὲ ἀπὸ βελούδο τιγιέλ, πού σχηματίζεν «παννὸς» συστεροῦσε πλατισμένη μεμὰ σειρά στράς δημοχρώμα.

Ἦ αἰδούσα τοῦ μπαρὶτῆ πολὺ εὐχάριστη, μὲ ἕνα πελῶδιον «γυνῆτιν» πού χρησιμοῦνεν γιὰ «ἀλκὸν» τοποθετημένον ἀνατανυκτὸν ντυμένη σὲ ἀποχρῶσαν τοῦ τοῖχου γκρι-μπλέ.

Μεταξὺ τῶν κοσμητοτέρων μπαρὶτῆισσῶν ἦσαν ἡ κ. Φράβελ τοιαῦτα μαῦρα καὶ πράσινα πού τὴν διακρίνει ἰδιαιτέρη καλαισθησία, καὶ μαῦρο βελουδένιον μπερὶ ἀφρικανικόν, κ. καὶ κ. Γεωργιάδην συμπανέστατον σὺνολον βιολέ, κ. καὶ δις Βόγλη μαῦρα καὶ ρενὸ γκρι, δις Πουλοπούλου κομποτάτη τοιαῦτα μπλέ-ροῦν καὶ μαῦρον, κ. καὶ κ. Σταμπολῆ λίαν κομψὴ φορεμα ποσιὰν κρετῆ ροῦ ἰν, δις Α. Φορέστη τοιαῦτα μαῦρα καὶ ροῦ.

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην δεξιὸς μαστὶχα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Μουφορμάτου. Ἦ οἰκοδόμουνα πολὺ εὐχάριστη μὲ τοιαῦτα βιολέ. Ἦνα ἀπαιτητικὸν εὐαριστοῦ ἀπὸ ἐποφὴν καλαισθητοῦ ἀριστοτεχνιότητος καὶ ιδιότητος διακοσμήσεως. Θαιμάσια κομψὴ γκρι-μπλέ Σάτς καὶ Κοπενάγκ, στυλ-δουσιὰν κομψῶν καὶ πλῶν τοῖχου καὶ σῆν, λαν ἀφρικανικὸν.

Μεταξὺ τῶν καλλημένων κ. καὶ κ. Ρεδιάδην, κ. καὶ κ. Παπαδημητρίου, κ. καὶ κ. Ν. Ζίννη, κ. καὶ κ. Παπαμανουσόπουλου, κ. καὶ κ. Βασιλείδην, κ. καὶ κ. Μεταξά κλπ.

Ἀπὸ τοῦ πλείον ἐπιτυχέως χοροῦς τῆς ἐποφῆς διορισμένος θὰ εἶνε ἡ δαφνοφόρη χορευτικὴ ἐστὶς ἀπὸ τοῦ Συνδέσμου Κυριῶν καὶ Λαοποιιδίων πρὸς προστασίαν καὶ περιθαλπίαν ἀσθενῶν ἡμερῶν, ἡμερῶν καὶ τοῦ 21 τοῦ 1927, στὴν θαυμασιὰ ἀνακατασκευασμένη αὐτοῦσαν τοῦ Καλοῦ.

Ἦ ὁργανιστικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν κ. κ. Μ. Γεωργιάδην, Α. Δαλλῆ-ῶν, Θ. Ζαζή, Θ. Σινδωνοῦ, Α. Παπαῖν, Α. Σουτσοῦ, Α. Καλικορῆ, Κ. Ἀλεξανδρῶν, Ὀδὸς Α. Δέλη, Α. Σαπφιστῆ, Ρ. Γιορῶν, Μ. Λαγκαδῶ, Α. Λεκού, Α. Ψαλιδῶ, Μ. Καστῆ.

Ἦ ὅλη τὴν ἀφαιρῇ τῶν τεσσάρων αἰσθησῶν, ὅλα σχεδὸν καὶ ἀπογεμῖα ἔχουν κίνησιν, διότι καὶ μὴ εἰς αὐτῶν σὺν κεντρῶν καὶ ἄλλους τύπους καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τακτικῆς ἀσπαστικῆς τοῦ.

Ὅσες Ἀθηναῖες εἶνε φανταστικαὶ φασαϊστικῆς τοῦ χοροῦ δὲν ἐγκαταλείπουν ἐπ' αὐτῶν λόγῳ τὸ Καρπὸ καὶ τὸ Ντελὸ ὅπου χορεύουν καὶ ἐν ὅσῳ ἔχουν σερβίρῃ τὸ τσάι τους. Ἦ Μονταῖν

Ἦ ὅλη τὴν ἀφαιρῇ τῶν τεσσάρων αἰσθησῶν, ὅλα σχεδὸν καὶ ἀπογεμῖα ἔχουν κίνησιν, διότι καὶ μὴ εἰς αὐτῶν σὺν κεντρῶν καὶ ἄλλους τύπους καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τακτικῆς ἀσπαστικῆς τοῦ.

Ἦ ὅλη τὴν ἀφαιρῇ τῶν τεσσάρων αἰσθησῶν, ὅλα σχεδὸν καὶ ἀπογεμῖα ἔχουν κίνησιν, διότι καὶ μὴ εἰς αὐτῶν σὺν κεντρῶν καὶ ἄλλους τύπους καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τακτικῆς ἀσπαστικῆς τοῦ.

Ἦ ὅλη τὴν ἀφαιρῇ τῶν τεσσάρων αἰσθησῶν, ὅλα σχεδὸν καὶ ἀπογεμῖα ἔχουν κίνησιν, διότι καὶ μὴ εἰς αὐτῶν σὺν κεντρῶν καὶ ἄλλους τύπους καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τακτικῆς ἀσπαστικῆς τοῦ.

Ἦ ὅλη τὴν ἀφαιρῇ τῶν τεσσάρων αἰσθησῶν, ὅλα σχεδὸν καὶ ἀπογεμῖα ἔχουν κίνησιν, διότι καὶ μὴ εἰς αὐτῶν σὺν κεντρῶν καὶ ἄλλους τύπους καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τακτικῆς ἀσπαστικῆς τοῦ.

Ἦ ὅλη τὴν ἀφαιρῇ τῶν τεσσάρων αἰσθησῶν, ὅλα σχεδὸν καὶ ἀπογεμῖα ἔχουν κίνησιν, διότι καὶ μὴ εἰς αὐτῶν σὺν κεντρῶν καὶ ἄλλους τύπους καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τακτικῆς ἀσπαστικῆς τοῦ.

Ἦ ὅλη τὴν ἀφαιρῇ τῶν τεσσάρων αἰσθησῶν, ὅλα σχεδὸν καὶ ἀπογεμῖα ἔχουν κίνησιν, διότι καὶ μὴ εἰς αὐτῶν σὺν κεντρῶν καὶ ἄλλους τύπους καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τακτικῆς ἀσπαστικῆς τοῦ.

Ἦ παρθένος καὶ τὸ θεῖον βάθος. (Ἀνάγκη τοῦ ἀρχαίου ἀγάλματος)

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Τ.

Ἀνῆκει περισσότερον στὸν κινήτῳν πληθυσμὸν τῶν Ἀθηναίων, διότι περὶ τὸν περισσότερον καιρὸ στὸ Λονδίνον εἶνε ἡ μὴ ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν τῆς ἐγκατεστημένη. Ὅταν δὲν εἶνε στὴ Ρώμῃ ὅπου εἶνε ἡ ἄλλη, καὶ ὅταν δὲν εἶνε ἐκεῖ, εἶνε στὴ Παρίσι ὅπου παραμένει ὁ ἀδελφὸς της καὶ ἐπομένως αἱ Ἀθῆναι χορηγοῦνται γιὰ ἐκνούσας στὴν τόσο πολυθέλητῳ εὐρωπαϊκῇ ζωῇ. Ἦ ἐμφάνισίς της «συναρπαστικὴ», ἔχει ὄρατα μάτια, εἶνε πολὺ μεταλαχρινή, σιλουέττα φῖνα, τὸ ντυσμὸ τῆς ἀνῆκει στὴν ἀριστοτεχνικὴ τῆς ἐκὸλ-σὺμπε. Συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν φάιν. Εἶνε ἐκτακτῶς εὐχάριστη καὶ ἐνδιαφέρουσα συνομιλήτρια, μόνον πού ὀμιλεῖ τόσο σιγὰ σχεδὸν ψιθυριστὰ, ὥστε γιὰ νὰ ἐκασποσθῇ — καὶ δικαίως — τὸ ρητὸν «τὰ καλά κόπεις κτῶνται».

Ἦ Μονταῖν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τοῦ-μπαρὶτῆ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ.

Πράττει ἐκ Κωνσταντίνου. Ἦ οἰκοδόμουνα ἔφαινε τοιαῦτα ἀπὸ ζωστῆ καὶ βελούδο μαύρο, ἢ δις Νταϊζή Πράττει ἔφαινε θαυμασιὰν τοιαῦτα-Μοντέλο Βιοννὲ ἀπὸ βελούδο τιγι

ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΥΣ

Η ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ένα κειμήλιο της Βασιλικής Βιβλιοθήκης της Στοκχόλμης. Ένα τεράστιο βιβλίο κομμένο από δέρματα 160 γαϊδάρων! Το περίεργο περιεχόμενό του και η ιστορία του. Το δώρο της βασίλισσας Χριστίνας. Ο άπειρος αριθμός των καλογέρων — κατά την ιδέα των όλων των λαών — είναι ο Σατανάς!

Οι βιβλιοθήκες της Βασιλικής Βιβλιοθήκης της Στοκχόλμης συγκεντρώνουν εξαιρετικά την προσοχή τους και φρουρούν με επιμέλεια ένα τεράστιο βιβλίο, αληθινό κειμήλιο, το οποίο οι Σουηδοί ονομάζουν «Βιβλόν του Διαβόλου». Έχει ολόκληρη ιστορία και διαστάσεις γιγάντιες. Το μήκος του είναι 90 εκατοστά, το μέτρον, το πλάτος του 50, και το βάρος του τόσο, ώστε χρειάζονται τρεις γάιδαροι να το σηκώνουν. Το βιβλίο αυτό του Διαβόλου αποτελείται από 309 σελίδες, αν και άλλοτε είχε 317. Τι έγιναν η άλλες 8; Αυτό είναι ένα από τα μυστήρια που το περιβάλλουν. Το παρόμοιο αυτό βιβλίο έχει τη σατανική ιδιότητα να χάνει από ένα φύλλο του σε ακαριαία διαστήματα, με όλη την αβυσσότητα που το φυλάει οι βιβλιοθήκες. Πολλές φορές απέφασαν να λύσουν το μυστήριο αυτό, αλλά στάθηκαν αδύνατοι. Και για το αυτό γεννήθηκαν διάφοροι θρύλοι γύρω από το διαβολικό βιβλίο, που το έκαναν έλκυστικό. Άλλο χαρακτηριστικό του βιβλίου είναι ότι έχει γραφτεί αποκλειστικώς με το χέρι ενός και μόνου ανθρώπου, τουλάχιστον ως προς το πρώτο μέρος του. Άλλα το σπουδαιότερο χαρακτηριστικό του είναι ότι γράφτηκε πάνω σε περγαμηνή και — μετά ύπολογισμών του μεγέθους του — απέδειχθη ότι έχρησιμοποιήσαν για τη συγγραφή του τα δέρματα 160 γαϊδάρων μετά συγχώρησης.

Τα γράμματά του είναι καθαρώς γοτθικής και καλλίστης μορφής. Τα κεφάλαια του είναι από χρυσάφι, στολισμένα με χρώματα και μινιατούρες (μικρογραφίες). Είναι δεμένο με δέρμα και ξύλο βελανιδιάς σπασμένο, του οποίου το πάχος είναι 4 1/2 πόντων, κλείνεται διά με καλλιτεχνικάτερες κλειδαριές.

Όταν εξεραγή η μεγάλη πυρκαϊά της Στοκχόλμης, οι πυροσβέστες, για να σώσουν το βιβλίο το πέταξαν στην αθή, και από το πέσιμο αυτό έπαθε άρκετες ζημιές, τις οποίες αργότερα επιδέξιοι τεχνίτες διόρθωσαν. Και στη μία άκρη του το βιβλίο φέρει ακόμη τα σημάδια κρίκων, από τους οποίους, κατά τη γνώμη του Μεσαίνου, περνούσε αλυσίδα με την οποία το βιβλίο ήταν δεμένο για να φυλάγεται από τους κλέφτες.

Το περιεχόμενον της Βιβλίου του Διαβόλου είναι πολυποίκιλο και έντελως άνομοιο. Γιατί αρχίζει με την Παλαιά Διαθήκη, έπειτα συνεχίζεται με τη Νέα, ακολουθώντας περιέχει την Ιστορία του Ιουδαϊκού Κράτους, ακολουθούν σημειώσεις χρονολογικές του Ισδιόρου της Σεβίλλης, (περιφώνημα θεολόγου της Ισπανίας, αποθανόντος τω 636) και έπειτα έρχονται του Ιωαννίνου, το «Χρονικόν του Κορμά», ένα «βιβλόν μετανόιας», ένα ημερολόγιο και ένα νεκρολόγιο πολιτικών για την ιστορία της Βοημίας.

Στο τέλος υπάρχουν διάφορες και βαρβαρικές συνταγές για τη θεραπεία διαφόρων ασθενειών, για την ανάκαμψη κλεπτών, μαγείες, έξορκισμοί κλπ. Το ημερολόγιο τελειώνει στο έτος 1224, από το οποίο δε ορίζεται και η ηλικία του βιβλίου.

Όλα σε ποιά μέρος γράφτηκε το τεράστιο αυτό βιβλίο; Στην ερώτησή αυτή οι βιβλιόγνοστοι έδωσαν διάφορους απαντήσεις. Ή πιθανότερα είναι ότι το βιβλίο γράφτηκε στο Ποτλαρίτς, μοναστήρι της Βοημίας. Έν πάσει περιπτώσει, μερικοί στίχοι του κεμένον φανερώουν ότι ο πρώτος κάτοχός του έζησε στο μοναστήρι εκείνο. Αργότερα οι καλόγηροι του Ποτλαρίτς, που έζησαν στο μοναστήρι από τις επιδρομές των ληστών, οι οποίοι την εποχή εκείνη δεν έσέβοντο τίποτε, το παρέδωκαν στους καπουτίνους του Μπραινάνου...

Κατά τους χρόνους εκείνους η φήμη του βιβλίου είχε απλωθεί σε όλη την Ευρώπη. Ο αυτοκράτορας Ροδόλφος 18ος, ο προστάτης του διασημού αστρονόμου Κεπλερόν, γνωστός για την αγάπη του στα γράμματα, θέλησε να το ιδεί. Διέταξε λοιπόν και έφεραν τη Βίβλο του Διαβόλου στην Πράγα, όπου έμεινε στην Αυτοκρατορική Βιβλιοθήκη μέχρι του 1648. Η Σουηδία την εποχή εκείνη ήταν μέγα στρατιωτικό κράτος. Και ένας Σουηδός στρατηγός, ο Καϊνγκσμαρκ, μετά την πολιορκία και κατάληψη της Πράγας, έγινε κύριος του βιβλίου και το έστειλε με κουστοδία στη Βασίλισσα Χριστίνα, ως δώρο πολυτιμώτατο. Η Βασίλισσα το έτοποθέτησε στη Β. Βιβλιοθήκη, όπου βρίσκεται ως σήμερα.

Όλα γιατί το γιγάντιο αυτό χειρόγραφο ονομάζεται «Βιβλόν του Διαβόλου»;

Στην Πράγα κυκλοφορεί άκοιμη και σήμερα μια παράδοση, κατά την οποία ένας καλόγηρος κατεδικάσθηκε σε θάνατο για αποτρόπαιο έγκλημα, και επρόκειτο να χτιστεί ζωντανός μέσα σε τοίχο. Και όμως επέτυχεν τη χάρι, παρουσιάζας έξαφνα το τεράστιο αυτό βιβλίο, που το είχε συντάξει και αντι-

γράφει στο διάστημα μιάς μόνης νύχτας. Άλλα βέβαια το έπερνούσε τις ανθρώπινες δυνάμεις. Γι' αυτό όλοι πίστευαν ότι ο καλόγηρος είχε συνεργόν, ο δε συνεργός των καλογέρων — κατά την ιδέα των όλων των λαών — είναι ο Σατανάς!

Εκτός του θρόνου τούτου, βρίσκεται σε μία σελίδα του βιβλίου και η ζωγραφιά του Διαβόλου ως είδος ύπογραφης, η τοιλάστου για να παραστήση πως ήταν ο Έσφορος όταν φανερώθηκε στο ρασοφόρο κατάδικο.

Υπάρχει όμως και άλλος θρύλος, πολυπλοκότερος, που έζησε τη σατανική ονομασία του βιβλίου. Λένε δηλαδή ότι ο Διαβόλος άκουσε τον καταδικασμένο καλόγηρο να φωνάζει, ζητώντας τη βοήθειά του στην κρίσιμη εκείνη νύχτα, και ανερώθηκε μέσα σε φλογές — όπως ο Μεταποφελός στο Φόουστ. Τόν έσυμψύκωσε να μη φοβάται και να δεχθή με θάρρος να χτισθή.

Την τελευταία στιγμή δά φανερώθη έγω και δά σε σώσω! είπε.

Πραγματικώς, την άλλη μέρα, το πρωί, όλοι οι άγιοι καλόγηροι έτοιμάσθηκαν να παραστούν στο μαρτύριο του συναδέλφου τόν. Ο κατάδικος, με δεμένα πισθάγκωνα τα χέρια, οδηγήθη στον ώριμο τόπο. Οι χτίστες είχαν πάρει τα μυστήρια στα χέρια τους και ο ηγούμενος έδιάβαζε τις τελευταίες ευχές των «μνηστρολογούντων», όταν άξαφνα από το ύψος του καμπαναριού της Μονής άκούστηκε να σημαίνει η μεγάλη καμπάνα με τρόπο διαβολικό.

Οι χτίστες τρομαγμένοι άφησαν τα μυστήριά να τους πέσουν από τα χέρια και οι ψαλμοί κοπήκανε στα χείλη των ηγούμενων. Ένθ οι καλόγηροι έσπευσαν σωπικώς και κατάπληκτοι, ο κατάδικος, πήρε θάρρος και κοιτάζοντας τα καμπαναριά έφώναξε:

— Άν είσαι ο σύντροφός μου, πήρσε άμέσως για να με έλευθερώσει!

Ο Διαβόλος, με μορφή και ούσω καλόγηρου παρουσιάστηκε στην κορυφή του καμπαναριού, πήρσε από το τεράστιο θύρος και έλυνε τα δεσμά του καταδίκου. Οι καλόγηροι, μόλις είδαν το δαίμα, έννοιασαν ότι ήταν κάποιος άγιος και έπεσαν χίμην μπρούμυτα!...

Άθλιοι άμαρτολοί! τούς είπε ο Διαβόλος. Σηκωθείτε άμέσως και τρέξτε να μου φέρετε καδίνες όσους γαϊδάρους άπάντηστε σε δρόμο σας!...

Πρώτος ο άγιος Ήγούμενος, έπειτα όλοι οι καλόγηροι έσηκώθηκαν, άφησαν μάγισμα το μοναστήρι και σκορπιστήκανε γυρεύοντας όνους!...

Έπειτα όμως οι όνοι ήταν έξω σπάνιο στη Βοημία, χρειάστηκε να περάσουν πολλά χρόνια. Όταν τέλος έμαζεύτηκαν 160 όνοι, έτελειθη τρομερή είδολολατρική έκατόμην. Έπί παρουσία του Σατανά, τα δυστυχισμένα ζώα σφαχτήκανε, έθλασθήκανε και τα μάρμαρα τους, καλά καταγεγραμμένα, άπετέλεσαν το βιβλίο.

Τότε ο Διαβόλος, για να τυραννήση και αυτόν άκόμη τόν πρωτατευόμενο του, τόν έκλεισε σ' ένα ψηλό Πύργο και τού είπε: — Δέ θά πεθάνης, αν δεν τελειώσης το βιβλίο μου!... Ο καλόγηρος οίχησε στη δουλειά. Έγραφε, έγραφε κυριακτικώς σαν δαμονισμένος.

Τα χρόνια περνούσαν και το βιβλίο δεν έτελειόσε. Ο Διαβόλος συνείδησε να κλέβη, από καιρό σε καιρό, ένα φύλλο για ν' αναγκάση τόν καλόγηρο να τόν αντιγράψη. Έτσι πέρασαν δύο αιώνας κατά το διάστημα των οποίων ο κατάδικος παρακαλούσε με δάκρυα το Διάβολο να τόν άφήση ν' αναπαυθή κι' αυτός σ' ένα τάφο.

Έπί τέλους ο Σατανάς τόν έλυπήθηκε, και ο καλόγηρος πέθανε μόλις έγραψε τη λέξη «ΤΕΛΟΣ».

Από την εποχή εκείνη οι χριστιανοί έκοιτάν με φόβο το σατανικό έκείνο βιβλίο, το όποιον εξακολουθεί άκόμη και σήμερα να χάνει κάποτε μυστηριωδώς ένα φύλλο.

Αυτή είναι η «Βίβλος του Διαβόλου» που αποτελεί το κείμενο της Βασιλικής Βιβλιοθήκης της Στοκχόλμης.

ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Από το τελευταίο τεύχος των «Στατιστικών ανακοινώσεων της πόλεως των Παρισίων» πληροφορούμεθα, ότι τα διαζύγια τα όποια έξεδόθησαν τούς τρεις τελευταίους μήνας στο Παρίσι άνέρχονται εις 880, ήτοι τόν Αύγουστον 120, τόν Δεκέμβριον 340 και τόν Οκτώβριον 420.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φανταζόταν τόν εαυτό του να κάνει ύποκλισεις μπρος στον κόμητα της Θούνης και να υφίσταται ένα σωρό άλλους παρόμοιους έξευτελισμούς. Γι' αυτό και σήμερα, είχε διατάξει να προτείνει στον κόμητα της Θούνης να τόν προσλάβη στην υπηρεσία του. Εκείνη την ήμερα όμως τα πράγματα είχαν φτάσει στο άπορο όριο.

Αφίχοντας λοιπόν το πανδοχείο του «Μπροντίνζινον Τέντρερ» άρχισε να διευθύνεται σιγά σιγά προς την όδον Ουγκέσας, όπου βρισκόταν το μέγαρο της Θούνης.

Όσο πλησίαζε, τόσο μεγαλειότερη γινόταν η συγκίνησή του.

Όταν έφθασε μπρος στην πόρτα του θαυμασίου άνακτόρου του κόμητος Γοδεφρίδου δυό φορές σήκωσε το ρόπτρο για να τόν χτυπήση και τις δυό φορές όμως τόν κατέβασε άπρακτος.

— Είπε πολύ νοητός άκόμη, έλεγε μέσα του, θά είταν καλλίτερα αν άνέβαλα λίγο την επίσκεψή μου.

Η αλήθεια είναι ότι η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και φοβόταν μήπως κοκκινήσει κι' άρχισεν να τραυλίζει όταν δά παρουσιάσταν στον κόμητα.

Αν ο ύποκοιμης άποφάσισε να χτυπήσει το ρόπτρο, άσφαλώς τόν τρομερό δράμα που θά διηγηθόμην παρακάτω και με τόν όποιο τελειώνει αυτό το βιβλίο δέ θά συνέβαινε. Μά έτσι είταν η θέλησις του Θεού.

Ο Φλορεστάν, με τη σκέψη να ξαναγυρίση στο μέγαρο την ίδια ήμερα από ήσυχος και πού γαλήνιος, άπομακρύνθηκε και τράβηξε κατά τούς άγρούς.

Καθώς περπατούσε μέσ' από ένα δρομάκο της έσοχής είδε ότι πολύ κοντά πήγαινε κι' ένας ήλικιωμένος άνθρωπος, ο όποιος φαινόταν σά να ήθελε να τόν μιλήσει.

Μά ο Φλορεστάν τόν όποιον έβασάνισε μιά άκατανίκητη πείνα δεν τού έδωσε καμιά προσοχή και βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις του.

Έξαφνα ο γέρος τόν έπλησίασε.

— Συγχωρείστε με, εύπατρίδα μου, τού είπε, που ταράζω τις σκέψεις σας. Με βασανίζει μιά μεγάλη άμυβροβία... ή είμαι πολύ γελασμένος ή είμαστε παλιοί φίλοι και γνώριμοι!

— Πάλι αυτή η διαβολική έμμοιότης! σκέφθηκε ο Φλορεστάν, ξεχνώντας ότι με τα γένηα του που είχαν μεγαλώσει η όμοιότης του με τόν κόμητα της Θούνης είχε εξαφανιστεί.

Κι' έπρόσθεσε δυνατά, άπευθυνόμενος προς τόν γέρο:

— Νομίζω, κύριε, ότι άπατάσθε!

— Πώς! είπε ο διαβάτης. Δεν είσθε ο ύποκοιμης Φλορεστάν ντε Μορλάν;

— Ναι, βέβαια! άπάντησε αυτός εξαφυσμένος. Είμαι έγω ίδιος.

— Και δέ με γνωρίζετε; Δέ θυμάσθε τόν Βουά-Βουρδόν, τόν μαρκήσιο Βουά-Βουρδόν;

Και λέγοντας αυτά, ο γέρος εύγενής άνοιξε τα χέρια του κι' άγκάλιασε τόν Φλορεστάν, ο όποιος είχε μείνει άναυδος.

— Μά τόν θεό, εξακολουθούσε ο γέρος, αν σκεπτόμουν ότι θά συναντούσα κάποιον σήμερα, ποτέ δέ θά φανταζόμουν ότι θά είσθε εσείς!

— Όχι κι' έγω! άπάντησε ο Φλορεστάν.

— Και πώς ήρθατε στην Τουραίν;

— Για διάφορες ύποθέσεις!

— Για καμιά δίχη ίσως!

Ο Φλορεστάν δεν άπάντησε τίποτε.

Έξέταξε τόν πρόσωπο του γέρου, που δεν τού θύμιζε κανένα γνώριμό του.

Και ήρθατε εδώ και δεν ήρθατε να καταλύσετε στο σπίτι μου; εξακολουθούσε ο μαρκήσιος. Δέ σκεπτήκατε να ήρθατε να ήστε και τόν φτωχό Βουά-Βουρδόν... Άχ, ύποκοιμη, κάνετε πολύ άσχημα...

— Βουά-Βουρδόν!... Βουά-Βουρδόν! ψιθύρισε ο ύποκοιμης. Ο διάβολος να με πάρη αν άκουσα ποτέ αυτό τόν όνομα.

IX

Μιά παράδεξη γνωριμιά

Ο μαρκήσιος Βουά-Βουρδόν πέρασε τόν χέρι του κάτω από τόν χείρ του Φλορεστάν και άρχισαν να βαδίζουν μαζί.

— Είπε ντροπή, αλήθεια, εξακολουθούσε ο εξαίρετος μαρκήσιος, να πιάς να μείνης στο ξενοδοχείο τη στιγμή που είμουν έγω εδώ...

Στάθηκε άξαφνα και χτυπούτας τη γη με τόν μπαστούνι, τόν ίδιο μπαστούνι που είδαμε στο ξενοδοχείο του «Μπροντίνζινον Τέντρερ» είπε κάπως έντονα:

— Ο διάβολος να με πάρη! Θά νόμιζε κανείς ότι εσείς δεν ξέρετε άκόμη ποιός είμαι!

— Για να μίν σάς πώ ψέμματα, άρχισε να λέει ο Φλορεστάν, πρέπει να σάς όμολογήσω ότι μόλις συνήλδα από μιά σοβαρά άρρώστεια. Ίσως κι' αυτό τόν λόγο οι διανοητικές δυνάμεις μου να έχουν εξασθενήσει...

— Αλήθεια, τόν διέκοψε ο μαρκήσιος, σάς βλέπω πολύ γλωμό κι' αδύνατο.

— Γι' αυτό, κύριε μαρκήσιε, έχετε την καλωσύνη να με ύποβοηθήσετε να θυμηθώ και να μού πής που και πώς είχα την τιμή να σάς γνωρίσω...

— Στο Παρίσι, πρό τεσσάρων έτών όταν ύποκειτοσά στη Φλαμανδική πρεσβεία. Σας είδα κάποτε σε μιά δεξίωση των άνακτόρων και συμπάθησαμ ο ένας τόν άλλο.

— Μπά!...

— Είχατε μάλιστα αναλάβει να με μιλήσετε στις διασκεδάσεις της προτενουσίας σας και, παρά τή διαφορά της ηλικίας σας, είμαστε άχώριστοι...

— Πολύ περίεργα μού φαίνονται όλ' αυτά! ψιθύρισε ο Φλορεστάν που δέ θυμότανε τίποτε απ' όσα τού άναφερε ο μαρκήσιος.

— Δυστυχώς ή φίλια μας βάστηξε πολύ λίγες μέρες, γιατί όττω μέρες μετά τή γνωριμία μας αναγκάστηκα να φύγω. Άλλά από τις λίγες μέρες που περάσαμε μαζί πόσες εύχάριστες άναμνήσεις έχω διατηρήσει. Με θυμάστε τώρα ύποκοιμη;

Ο ύποκοιμης δέ θυμότανε τίποτε. Είχε άρχισει όμως ν' άμφιβάλλει στη δύναμη τού μνημονικού του και να πιστέψει όσα τού έλεγε ο μαρκήσιος.

— Βουά-Βουρδόν! τι διάβολο! φώναξε σάν να είχε πεισθή για να μη δυσχεραστήσει τόν σύντροφό του. Τώρα άρχίζω να θυμάμαι. Που είχα τόση όρα τόν μυαλό μου!

— Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε ο γέρος εύπατρίδης. Και έλπίζω ότι τώρα θά χρησιμοποιήσετε καλλίτερα τή φίλια μου.

— Βέβαια!

— Ότι, αν σάς παρουσιαστεί ανάγκη, θά μεταχειριστήτε τόν πρόσωπό μου, τόν σπαθί μου, τόν βαλάντιό μου και τήν πίσωσή μου.

— Σας τόν ύποκοιμαί.

Οι δυό άντρες έσφιξαν με θέρη τα χέρια τους και ξανάρχισαν να προχωρούν.

— Αλήθεια, ρώτησε ο μαρκήσιος, ένευμάτισατε, ύποκοιμη;

Ο Φλορεστάν έχλωμάσε. Ντραπήκε κι' άπάντησε:

— Μάλιστα γευστίσας λίγο!...

Η αλήθεια είναι ότι μιά πενά λίγων κατέτρωγε τα σπλάχνα του.

— Έξαιρετα! άπάντησε ο μαρκήσιος. Όσο για μένα είμαι θεοκήσιτος. Άς μπούμε εδώ μέσα...

Και έδειξε με τήν μαγκούρα του ένα καμπίελο στην όδον του ποταμού που διέσχισε τήν έσοχη.

Σ' λίγο ο ύποκοιμης κι' ο μαρκήσιος καθόντουσαν σ' ένα καπέλο κάτω απ' τόν ίσιον ενός δέντρου.

Η ξενοδόχος τούς σεβρίθηκε ένα ψητό ψάρι και μιά κότα βραστή. Ο Φλορεστάν, ο όποιος στην άρχη από ντροπή, έκανε, πώς δεν ήθελε να φάη, σιγά σιγά με τήν κουβέντα κατεβρόχθισε άναγκασμέν τά φαγητά. Ο γέρος μαρκήσιος έκανε πώς δεν άναίκαμπα γιατί τήν ύπερβολική πείνα τού συντρόφου του και διαρκώς τόν παρακινούσε να φάη.

Έβρισαν δυό άφες στο πανδοχείο, έπειτα ο Βουά-Βουρδόν έπληρώσε και σηκώθηκαν να φύγουν.

Περπατάτε γρήγορα; ρώτησε ο Βουά-Βουρδόν καθώς έξενωνόταν.

— Γιατί αυτή η ερώτησις.

— Γιατί έχουμε να κάνουμε τρεις λεύγες.

— Τρεις λεύγες! Άπειεύστε! Από δώ ως τήν Τουραίν;

— Δεν πρόκειται να πάμε στην Τουραίν, άπάντησε μου ύποκοιμη!

Δέ βλέπετε ότι πάμε προς τήν αντίθετη διεύθυνση;

— Αλήθεια! μά πού με πήγαίνετε;

— Στο σπίτι μου εύπατρίδα μου! Μήπως φανταστήκατε πως θά σας άφήνα να φύγετε τόσο γρήγορα. Θά μείνετε από δώ και πέρα στο σπίτι μου!

— Σας εύχαριστώ πολύ, αγαπητέ μου φίλε. Άλλά δεν μπορώ να δεχθώ τήν εύγενή φιλοξενία σας.

— Και ο λόγος, παρακαλώ.

— Έγω πολλές ύποθέσεις στην πόλη.

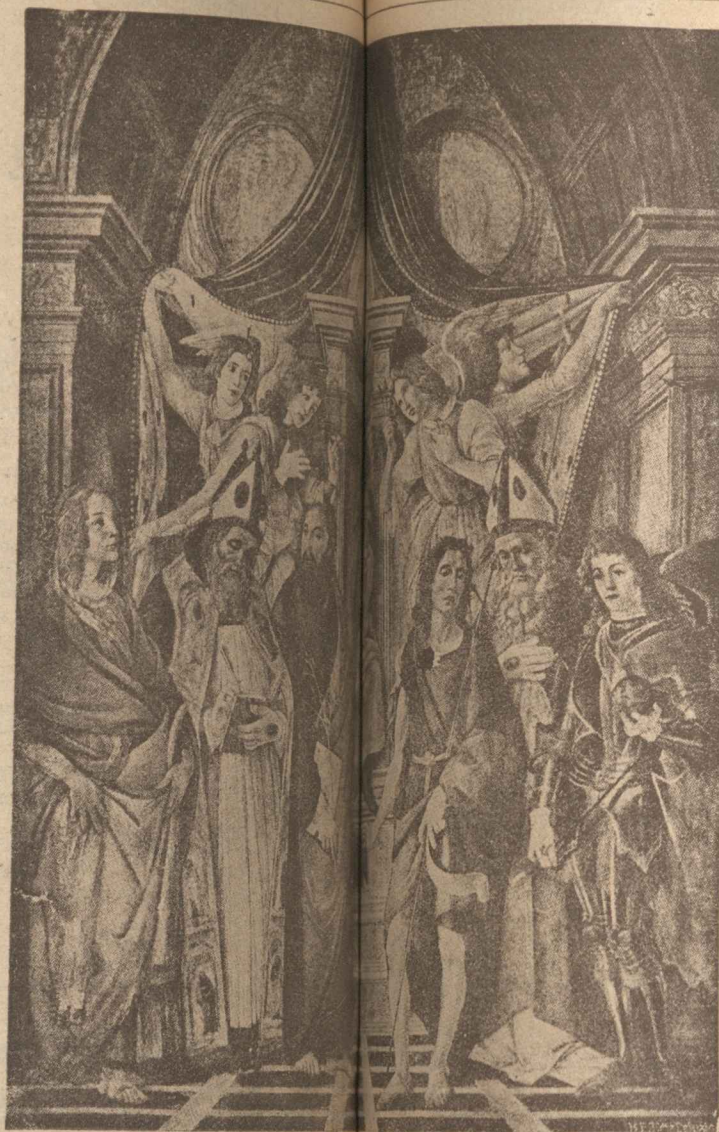
(Ακολουθεί)

Ἡ Παρθένος καὶ τὸ Βρέφος. (Τοῦ Πέτρου Περουγκίνο).

Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ... (Τοῦ Σάντρο Μποτιτσέλλι).

Ἡ Παναγία ἐπιτάφιος. (Τοῦ Σάντρο Μποτιτσέλλι).

Τὸ προσκύνημα. (Τοῦ Πέτρου Σινιορέλλι).

Μετὰ τὴν Γέννησιν. (Τοῦ Πέτρου Περουγκίνο).

Ὁ Ἅγιος Βερνάρδος προσκυνῶν τὸν νεογέννητον Ἰησοῦν. (Τοῦ Μάρκου Μελλόνι).

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΟΙ ΜΕ ΤΑ ΔΩΡΑ...

Μελχιόρ, Γασπαρ, Βαλτάσαρ. Τό σπάρτανο του Χριστού. Ο θάνατος των μάγων. Τά θαύματα της ταφής του Γασπαρ. Πώς παρουσιάζουν τους μαγους οι ζωγράφοι. Βασιλείς, μαυροί, αλχημιστές, βάρβαροι.

Τό προσκύνημα των Μάγων.
(Πίναξ του Μπέρν-Τζόν).

Πόσο συμπληρωτικοί μ' είνε, αλήθεια, οι τρεις αυτοί μάγοι οι οποίοι, οδηγούμενοι από «άστρον λαμπρόν», ξεκίνησαν από χώρες μακρινές για να πάνε να προσκυνήσουν ένα παιδάκι στη φάτη της Βηθλεέμ, να του προσφέρουν τη λατρεία και τα δώρα τους!

Μά, ποιοί ήταν αλήθεια αυτοί οι μάγοι; Ένα σωρό θρύλοι και παραδόσεις έχουν σχηματισθεί γύρω απ' το άτομό τους. Με την πάροδο δε του καιρού, ή παραδόσεις έτροποποιούντο, χωρίς βέβαια να χάσουν τίποτα από την αρχική τους μορφή. Και ένα συντομίο απολογισμό των περιέργων αυτών, και ποιητικών παραδόσεων, σ' εδίνουμε στο άρθρο τούτο.

Ο πρώτος λεγόταν Μελχιόρ κι' ήταν ένας γέρος με μακρόν κι' άσπρα μαλλιά και γένεια. Προσέφερε στο νεογέννητο το χρυσάφι—σύμβολο βασιλείας. Ο χρυσός αυτός ήταν τα τριάντα νομίσματα που έκοψε ο Τεράχ, υπό του Αβραάμ, και τα οποία ο Ιωσήφ τα έδωσε στο θησαυροφυλάκιο της βασιλείας του Σαββά ως τιμή των άρωμάτων που χρησίμευσαν για να άρωματίσουν το σώμα του Ιακώβ. Η δε βασίλισσα του Σαββά τα χάρισε άργότερα στο Σολομώντα.

Ο δεύτερος λεγόταν Γασπαρ. Ήταν ένας άγνευτος νέος, με ροδοκόκκινα μάγουλα. Τό δώρο του ήταν ο λίβανος—που εσήμαινε ότι ο Ίησους ήταν Θεός.

Ο τρίτος, ο Βαλτάσαρ, ένας άντρας σοβαρός, κάπου σαράντα χρονών, προσέφερε σμύρνα—σημείον ότι ο Υιός του Ανθρώπου, έμελλε να πεθάνει...

Είς αντίλλαγμα αυτών των δώρων, οι Μάγοι έλαβαν ένα από τα σπάρτανα του Χριστού, που τους τώδωσε ή Παναγία, με τα ίδια της τα χέρια, για να τους χρησιμεύσει κάθε φορά που θα ήθελαν να ποδεύουν την αλήθεια των όσων είδαν.

Γασπαρ.

Και όταν οι Αιγύπτιοι άμφοβήσαν την ελπίσιν των λόγων των Μάγων, ξεκίνησαν τους έπρωτινεν ένα μέσο δοκιμασίας.

Αναψαν μιά μεγάλη φωτιά όπου οι άπιστοι έφωσαν τα ιερά τους βιβλία—τα οποία όμως έκαψαν άμέσως. Μά όταν έφωσαν κι' οι μάγοι το σπάρτανο του Χριστού, τό είδαν να σηκώνεται άνάλαφρα πάνω στις φλόγες και, μετά τό σβήσιμο της φωτιάς, να βρίσκεται άκόμα ανέπαφο πάνω στη στάχτη...

Βαλτάσαρ.

Και όταν οι Αιγύπτιοι άμφοβήσαν την ελπίσιν των λόγων των Μάγων, ξεκίνησαν τους έπρωτινεν ένα μέσο δοκιμασίας.

Αναψαν μιά μεγάλη φωτιά όπου οι άπιστοι έφωσαν τα ιερά τους βιβλία—τα οποία όμως έκαψαν άμέσως. Μά όταν έφωσαν κι' οι μάγοι το σπάρτανο του Χριστού, τό είδαν να σηκώνεται άνάλαφρα πάνω στις φλόγες και, μετά τό σβήσιμο της φωτιάς, να βρίσκεται άκόμα ανέπαφο πάνω στη στάχτη...

Μελχιόρ.

Δυό δόλοληρα χρόνια έχρειάσθηκαν οι Μάγοι, στην επιστροφή, για να κάνουν τον ίδιο δρόμο που, όταν πήγαν, τον έκαναν μέσα σ' έντεκα μονάχα μέρες. Τόσο μεγάλη κι' άπεραντή ήταν ή χώρα τους και τόσο μεγάλο ήταν τό θαύμα του ταξιδιού των!...

Κι' όταν γύρισαν στον τόπο τους, στις Ίνδιες, έγιναν άπόστολοι του Χριστού και έγκρίσαν τα είδοτα του Μήδη. Άπότόσο πέρας πολλών καιρών όσπου να βαπτισθούν άπ' τον άγιο Θωμά, τον άπόστολο των Ίνδιων. Άπαρηθήσαν τότε τα πλούτη και τις τιμές που είχαν κι' έχειροτονήσαν επίσκοποι σέ χώρες όπου είτανε, πρώτα, βασιλείς.

Ο Θεός τους έκανε τη χάρι να τους καλέσει και τους τρεις μαζί κοντά του. Τά Χριστούγεννα του 69 μ. Χ., οι τρεις αυτοί άγιοι, έμαθαν πως έπρόκειτο να πεθάνουν σέ λίγο. Την είδηση αυτή τους την είλε τό «λαμπρόν άστρον» που τους είχε οδηγήσει, άλλοτε, στη Βηθλεέμ. Και, τά χαράματα της 1ης Ιανουαρίου, ο Μελχιόρ, που είχε φτάσει τότε σ' 130 χρόνια, πέθανε πρώτος, και έτάφη από τους δυό επίζωντας άνθρώπους του. Ύστερ' από έξη μέρες, ο Βαλτάσαρ, ήλίας 100 ετών, κοιτάθηκε μπρος στην Άγία Τράπεζα, ενώ λειτουργούσε στα Επιφάνεια, απ' τό δώρο ενός είδολλόλατρου... Τη στιγμή που οπότεούσανε τό πτώμα του στον τάφο του Μελχιόρ, εκείνος κανε ένα κίνημα, σά να θέλε να κάνει θέση για τον παλιό του φίλο και συναθλητή...

Έξη μέρες πέσαν. Και ήρθε και ή σειρά του Γασπαρ να πεθάνει, μολονότι δεν είτανε πάνω από 90 χρονών... Και όταν ή νεκρική ποιμήτ' όδήγησε τον τελευταίο Μάγο στο μανωλείο όπου κοιμότανε οι πρώτοι, οι παριστάμενοι είδαν τις πόρτες νάνοιγουν μόνες τους και τους δυό νεκρούς να σηκώνονται όρθιοι και να στέκονται δεξιά κι' αριστερά, για να έποδεχθούν τον άδελφό τους.

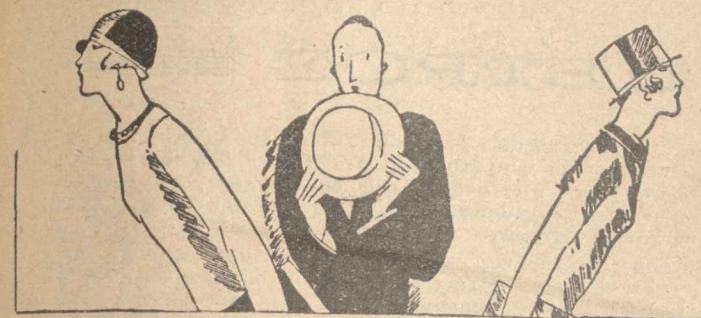
Αυτή είναι ή παράδοση των τριών Μάγων με τα δώρα. Μά οι διάφοροι λαοί δεν την παραδέχθησαν έτσι όπως την έκουσαν. Ο καθένας την έτροποποίησε, ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία του με την αντίληψη του, με τό βαθμό της πίστώς του και, πρό παντός, με τό περιβάλλον του. Και οι ζωγράφοι, οι οποίοι έμπνεύονται πάντα—προσεύχονται μάλιστα περί τέτοιων θεμάτων—άπό τις παραδόσεις τού τόπου του ο καθένας, μ' έδωσαν ως τώρα άπειρά είματα τριών μάγων, που διαφέρουν σημαντικώς μεταξύ των από τόπο σ' τόπο και από έποχή σ' έποχή.

Μας παρουσιάζουν λοιπόν τους Μάγους ως βάρβαρους Πέρσας, ως βασιλείς, φρονιάχτες, ως πολέμαρκες ή Άναγεννήτες, ως μαθηματικούς και αλχημιστές ή ως χοντράς του Μαρκάου και ως σουλτάνους της Κωνσταντινουπόλεως!...

Κατά τό Ρωμαϊκό Κράτος άποτελούσε δόλοληρό τον πολιτισμένο κόσμο, όποτε στη γή όπηχαν μόνο ρωμαίοι πολίται και βάρβαροι, φαντάζονταν τους Μάγους ως βάρβαρους. Τους έφόρεσαν λοιπόν φρικτό σκούφο και παχιόκο παντελόνι, τό γνωστό σ' έμάς ως άναξυρίς. Τέτοιους μ' ές τους παρουσιάζει ένα άνάγλυφο σ' ένα βιβλινό τάφο του Ε' αιώνος, που παριστάνει τη λατρεία των Μάγων.

Κατά τό 14' αιώνα—σ' έποχή δηλαδή κατά την οποίαν άρχισαν να σχηματίζονται τά μεγάλα μοναρχικά, φεουδαρχικά κράτη—οι ζωγράφοι έφαντάζονταν τους Μάγους σάν μονάρχες με χρυσές και πολυτίμες στολές, που πήγαιναν να προσκυνήσουν ένι παιδί, σέ μιά φάτην άλόγων... με δόλοληρη ακολουθία άπό δούλους!...

Ύστερα όμως απ' τό Μεσαίωνα, έρχεται ή έποχή της Άναγεννήσεως. Οι ζωγράφοι, άπεικονίζοντας τους τρεις Μάγους, τους βάζουν σ' άπότόσο τά χαρκτηριστικά εύγενών ή σημαντικών άνδρών της έπο-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΟΤΗΡΙ

Του Goethe

Ζούσε την παλιά έποχή ένας ίππότης που ήταν χρόνια δόλοληρα έρωτημένος με μιά κόρησά...

Πιστοί και οι δυό στον έρωτά τους ζούσαν εδνυχείς και μόνοι στον κόσμο, ως την τελευταία στιγμή της ζωής τους...

Πρώτη επέθανε ή κόρησά, με λίγες στιγμές πριν άφψει στη ζωή τον ίππότη της, άνοιξε τά μάτια και του είπε, δείχνοντάς του ένα χρυσό ποτήρι:

— Πάρε αυτό τό χρυσό ποτήρι, αγαπημένε μου... Είπε τό μόνο δώρο που έχω να σου κάνω, πριν τά μάτια μου κλειστούν για πάντα. Ο ίππότης έπληρε τό χρυσό ποτήρι, της έβλεψε με δάκρυα τό χέρι κι' έκείνη έτσι πεθανε εύχαριστήμενη μ' ένα γλυκό χαμόγελο στο στόμα...

Από τότε ο ίππότης δεν άφηρε απ' τά χέρια του έκείνο τό χρυσό ποτήρι. Πρώτ', μεσημέρι και βράδυ, σ' όλα τά γεύματά του, σ' όλα τά γλέντια του τό είχε πάντα κοντά του, και όσες φορές έκανε απ' τό χρυσό αυτό ποτήρι της αγαπημένης του, τά μάτια του γέμζαν από δάκρυα άναμνήσεων μιάς αγάπης που δεν έφθνε ποτέ απ' την ψυχή του...

Έτσι περνούσαν οι μέρες, οι μήνες, τά χρόνια, ή ζωή, ως τη στιγμή που πλησίαζε να πάη κι' ο ίππότης κοντά στην ψυχή της αγαπημένης του...

Μόλις προαισθάνθηκε τό θάνατό του, ο ίππότης, έγραψε τη διαθήκη του στην όποια άφνε όλους τους πύργους του, όλους τους θησαυρούς, όλα τά υπάρχοντά του μόνο στους κληρονόμους της γενεάς του και σέ κανέναν άλλον. Μά τό χρυσό ποτήρι δεν τάφησε πουθενά, γιατί τό κράτησε για τον εαυτό του...

Γιατί δεν μπορούσε ούτε να ζήσει, ούτε να πεθάνει χωρίς αυτό. Και ο ίππότης, λίγες ώρες πριν πεθάνει, κάλεσε όλους τους φίλους του σ' ένα πλούσιο γεύμα στον μεγάλο του πύργο που είχε κτισμένο κοντά στη θάλασσα...

Τό φεγγάρι! κυλούσε ήρεμο, ή θάλασσα γελούσε κάτω απ' τό φως του άκίνητου και σιωπηλή, τό δειπνό είχε τελειώσει και ο ίππότης χαμήλωσε ένα—ένα τους καλεσμένους που έφταναν...

Ο ίππότης βγήκε στον έξωστη του πύργου και κρατώντας τό χρυσό ποτήρι ήπιε τό τελευταίο κρασί που είχε μείνει στο τραπέζι. Ήταν ή τελευταία φορά που άγγιξε τό χρυσό ποτήρι με τά χείλη του...

Στάθηκε λίγο κύταζε άκόμα μιά φορά τη θάλασσα και πέταξε τό χρυσό ποτήρι σ' άψηχα νερά της...

Ένας υπόκοπος κρότος άκούστηκε στο νερό... και τό ποτήρι χάθηκε στο βυθό της θάλασσας. Ο ίππότης δεν είπε ούτε μιά λέξη, αλλά γύρισε πίσω στο δωμάτιό του, έπεσε σέ μιά πολυθρόνα κι' άπεκουμήθηκε...

Τό πρωί που οι ύπηρέται ήρθαν να τον ξυπνήσουν, όπως πάντα, δεν τον βρήκαν πουθενά...

Είχε χαθεί κι' αυτός βαθεία στη θάλασσα μαζί με τό χρυσό ποτήρι της αγάπης του.

Άλλοι ζωγράφοι της ίδιας έποχής θαιμώνονται απ' την άρρεστική όμορφία των μάγων κι' απ' τό επιβλητικό άνάστημά τους και κάνουν τους Μάγους άράφιδες, για να είναι π' μισή ή αντίθεση με τά κατασπα, τά κρινένια πρόσωπα του Χριστού και της Παναγίας.

Ο Ροδίνης, στη «Λατρεία των Μάγων» βάζει κι' ένα πελώριο μαύρο με μπουρνούζι και κόκκινο ζωνάρι. Τό ίδιο κάνει και ο Βερνέτι.

Μονάχα ο ζωγράφος Τζέιμς Τισό, ήστερ' από πολυτελείς μελέτες μ' έδωσε τον τύπο των Μάγων που πλησιάζει πολύ προς την πραγματικότητα.

Μ' ες τους παρουσιάζει σάν τρεις σείχιδες, άρχηγούς φυλής, που ταξιδεύουν με καραβάνι... Η χώρα που διασχίζουν είναι κοντά στην άρια πόλη. Φαίνονται τά όρη της Νεχράς θάλασσας και ο δρόμος της Τερούσα λήμ... όπως είναι στην εικόνα που δημοσιεύθηκε.

Κάθε λαός και κάθε αιώνας άφρσαν τη σφραγίδα της νεοτροπίας τους στον τρόπο με τον όποιο άντελήφθηκαν την παράδοση των Τριών Μάγων.

Κι' αυτό δείχνει πόσο ή συγχινετική αυτή παράδοση, που συνδέεται με την όραιότερα, την εύγενέστερα περίοδο της άνθρώπινης, οριζόλησης στην ψυχή όλου του κόσμου!

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιά πρωτότυπη πρόταση γάμου

Στό Άμερικανικό περιοδικόν «Ήλιος» της Νέας Υόρκης, δημοσιεύθηκε τελευταίως ή ακόλουθη περίεργη πρόταση γάμου:

«Ο μεσήλιξ κύριος Ουίλλιαμ Χέρντεϊ, έχων εισόδημα τριακοσίων χιλιάδων δολλαρίων τον χρόνο, ζητεί σύζυγον υπό τους εξής όρους:

- 1) Να έχη ήλικίαν από 30—40 έτών.
- 2) Να γνωρίζει όλίγα γράμματα.
- 3) Να μη ξέρη μουσική.
- 4) Να είναι ζωντοχώρα να έχη τό διαζύγιό της μαζί μ' ένα πιστοποιητικό καλής διαγωγής απ' τό πρώτο της σύζυγο!
- 5) Να μοιάζει άρκετά με την παρατεθειμένη φωτογραφία γυναικός, ή όποια είναι άπόκοσμα ένός περιοδικού, και άποτελεί τό... ιδεώδες του πλουσιού εισοδηματίου και:
- 6) Να είναι λίγο έλαττωματική στο δεξί ποδάρι, γιατί τό ίδιο συμβαίνει και με τον ύποψιφο γαμπρό, ο όποιος κουσάειν έλαφρό από πεντατίες.

Τώρα θα ρωτήσετε ποιες νύφες άπάντησαν; Μέσα σ' ένα μήνα ο ύποψιφος κύριος Χέρντεϊ έλαβε 300... μόνο έπιστολές διαφόρων άμερικανίδων που μετά μεγάλης προθυμίας δηλώνουν, ότι δέχονται να παντρευτούν... άσυζητεί τον έκκεντρικό αυτόν Κρόιστο.

Δένδρο γιγάντιο

Ένα δέντρο που κόπηκε τελευταία στην Καλιφορνία είχε ύψος 75 και περιφέρεια 25 μέτρων. Σε μερικά μέρη μονάχα ο φλοιός είχε πάχος ένός μέτρου. Τό δέντρο είχε όγκο 250.000 κυβικών ποδών τό δε ξύλο του ήταν στερεώτατο. Όσο για την ήλικία του ξεπερνούσε τρεις και παραπάνω φορές, τον Μαθουάλα! ήταν δηλαδή 3.100 έτών.

Η Βιβλιοθήκη των Παρισίων

Η Έθνική Βιβλιοθήκη των Παρισίων περιέχει 2 εκατ. έντυπα (όκτω φορές δηλαδή περισσότερα από της δικής μας) 200.000 χειρόγραφα, τρία εκατ. χαλκογραφίες και παραπάνω από μισό εκατ. χαρτας, εικόνες, σχέδια και τά λοιπά. Έχει δε έκτος αυτού και πλουσιώτατα μουσεία άρχαιοτήτων και νομισμάτων.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ κ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο του τέως Προθυπουργού και ήδη ύπουργού των Έξωτερικών, κ. Μιχαλακοπούλου:

Όταν κατά πρώτον εξέλεγή βουλευτής εις τάς Πατρίδας κατά τό 1909 ο κ. Μιχαλακοπούλος άποφάσισε να περιοδεύση τον Νότον και να εύχαριστήσει τον λαόν, διά την τιμήν που τού έκαμε να τον άντιπροσωπεύσει.

Μετ' αυτού μετέβησαν και άλλοι από τους εκλεγέντας βουλευτές και τό «τέκνον του λαού» ο περίφημος Γκλαβός. Στην πρώτη πόλι που έπήγαν ήταν ή Αμαλιάς, όπου ομίλησεν ώραία ο κ. Μιχαλακοπούλος, μίλησε κατόπιν και ο Γκλαβός, όστις μεταξύ των άλλων είπε και τά εξής:

«... Οά μεταφέρω τον άγώνα εις τάς όδους, θα γίνω λαϊκός. Εισαγγέλεις και εν τέλει θα στήσω την λαητομόν διά τον τήραννον (έννοήσαν τον Βασίλεα Γεώργιον). Ο κ. Μιχαλακοπούλος τον παρετήρησεν.

— Δεν είναι σωστά πράγματα, αυτά που λες κ. Γκλαβό. Η καίσι ή περιοδεύεις μόνος σου και λέγεις ότι θέλεις. Απ' εκεί ξεκίνησαν εις τον Πύργον.

Πάλι από τό μπαλκόνι, λίγο εκεί πέρα ο Γκλαβός:

«... Οά άμυνθώ ύπέρ των λαϊκών δικαιωμάτων, έμπομπού νίζε, εν ανάγκη θα φέρω τον άγώνα και εις τάς όδους και δεν θα διάσω να πέσω ύπέρ του λαού. Σ' ες έσορικό μόνον, να μη με κλάψετε αν πέσω!...

Συν τελείωσε τον λόγο, πάλι τον παρετήρησεν ο κ. Μιχαλακοπούλος.

— Βρε άδελφέ Νότιο, πάλι θάλασσα τά έκαμες. Και ο Γκλαβός, στεφόμενος προς αυτόν.

— Είναι παράξενος άνθρωπος, τό κατάλαβα; τωμίλει. Απ' να σκοτώσω, δεν μ' άφίσης, λέω έπειτα να σκοτωθώ εγώ, δεν σ' άφίσει. Βρε τέλους τι θέλεις, κόρη να π'...

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

Μεταξύ της άλλης εκλεκτής Χριστουγεννιάτικης ύλης που περιέχει είναι και τά εξής: «Κόκκινα Χριστούγεννα» διήγημα από τη Γαλλική άναγέννηση, «Μιά Χριστουγεννιάτικη ιστορία» του Άλφρεντ Ντοστογιέφσκυ, «Γύρω απ' τό Χριστουγεννιάτικο δέντρο» Σουηδικό διήγημα, «Τι τώαν οι άποί τά Χριστούγεννα», «Χριστουγεννιάτικοι δούλλοι», διήγημα του Φανσέ, Πιέρ Μίλ, Ραμόν, και Θωμάς ήλης και εμφάνισες.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας ξυλοκόπος με τη γυναίκα του κι' είχαν επτά παιδιά. Το μεγαλύτερο ήταν δέκα χρονών και τα μικρότερα έφτά.

Ήταν τόσο φτωχοί που δεν μπορούσαν να τα θρέψουν και γι' αυτό αποφάσισαν να τα πάρη η μητέρα τους και να τ' αφήση στο δάσος.

Το μικρότερο παιδί τους όμως που λεγόταν Πέτρος άκουσε το σχέδιό τους αυτό και δεν κοιμήθηκε καθόλου τη νύχτα, γιατί ήταν βυθισμένο σε μεγάλη συλλογή. Γέμισε τις τσέπες του με μικρά άσπρα χαλίκια και την άλλη μέρα ακολούθησε τη μητέρα του με τ' άλλα αδέρφια του στο δάσος.

Η γυναίκα του ξυλοκόπου άρχισε να κόβη ξύλα και τα παιδιά της μαζεύαν ξυλαράκια για να τα κάνουν δεμάτια.

Βλέποντάς τις αποφασισμένα στη δουλειά τους δεν έχασε καιρό, έφυγε γρήγορα από εκεί και κρύφτηκε σ' ένα μικρό μονοπάτι μυστικό. Όταν τα παιδιά βρέθηκαν μόνα τους άρχισαν να κλαίνε. Τότε ο μικρός Πέτρος που άφησε σ' όλη τη στράτα να πέφτουν τα μικρά άσπρα χαλίκια από την τσέπη του τους λέει:

«Μη φοβάστε, αδέρφια μου, αφού έχετε μαζί σας ξύλινα. Θα σας πάω στο σπίτι, ακολουθήστε με».

Τα κακόμοιρα παιδάκια έτρεξαν από πίσω του και σε λίγη ώρα έφτασαν στο σπίτι του πατέρα τους χωρίς να πάθουν τίποτα τη στιγμή που ο αφέντης του χωριού τους έστειλε χίλια σκούδα για να τους βοηθήση. Ο ξυλοκόπος κι' η γυναίκα του που είχαν καλή καρδιά χάρηκαν πολύ που ξανάειδαν τα παιδιά τους γιατί είχαν χάσει απρηγόρητα νομίζοντας πως χάθηκαν για πάντα. Τους έδωσαν να φάνε και να πιουν και γιόρτασαν πολλές μέρες το γιορισμό τους. Μα αυτή η χαρά δε βάσταξε πολύ. Όταν ξεθευτήκαν όλα τα χρήματα, ο ξυλοκόπος κι' η γυναίκα του, με μεγάλη τους λύπη, αποφάσισαν να παρατήσουν πάλι τα παιδιά τους.

Ο μικρός Πέτρος άκουσε κι' αυτή τη φορά το σχέδιό τους και τη νύχτα θέλησε να μαζέψη χαλίκια, αλλά δε μπόρεσε να βγίη γιατί η πόρτα ήταν κλεισμένη. Τότε έβαλε ψωμί στην τσέπη του για να ρίχνη ψιχουλάκια στην άλλη μέρα στο δρόμο. Όσο να φτάση στο δάσος δεν του είχε απομείνει πια ψωμί γιατί το σκόρπισε όλο στο δρόμο κι' όταν οι γονιόι του φύγαν και τα παιδιά μέιναν μόνα τους παραξενεύτηκε που δεν ήρε ούτε ένα ψιχουλό: τα πουλιά τάχαν φάγει όλα.

Τα παιδιά άρχισαν να κλαίνε και γύριζαν άσκοπα μες στο μεγάλο δάσος. Έκείνη την ώρα ξέσπασε μία μπόρα κι' οι λύκοι ούρλιαζαν πεινασμένοι. Ο μικρός Πέτρος σκαρφάλωσε σ' ένα δέντρο και βλέποντας μακριά κάποιο τρεμάμενο φως κατέβη από εκεί για να πάη μαζί με τ' αδέρφια του εκεί όπου είδε το φως.

Υστερα από πολλές ώρες έφτασαν σ' ένα σπίτι όπου κατοικούσε ένας φτωχός δράκος. Η δράκαινα τους άνοιξε την πόρτα και τους είπε πως ο άντρας της έτρωγε τα μικρά παιδιά.

Ο μικρός Πέτρος απηφώνοντας τον κίνδυνο την παρεκάλεσε να τους δεχθή κι' η δράκαινα συγκινημένη τάρκωσε κάτω απ' το κρεβάτι της τη στιγμή που ο άντρας της γύριζε από το κυνήγι. Μύριζε δεξιά-αριστερά κι' έλεγε:

«Κάπου εδώ κοντά ανθρώπινο κρέας μυρίζει». Και λέγοντας αυτά σηκώθηκε και πήγε να ψάξη κάτω απ' το κρεβάτι όπου ηρε τα κοιμένα παιδιά και με το ένα του χέρι τα τράβηξε έξω. Τα φτωγά παιδάκια άρχισαν να κλαίνε, μα εκείνος άρπαξε ένα μεγάλο μαχαίρι, τ' άκονισε κι' ήταν έτοιμος να τα σφάξη. Μα πρόφτασε η γυναίκα του και του φώναξε: «Άσε τα γι' αύριο. Αυτή τη βραδιά έχεις να φάς ένα μωσαίρι, δυο πρόβατα και μισό γουρούνι».

«Δίκιο έχεις, της λέει ο δράκος» δός' τους να φάνε καλά άλπονε για να παζύνουν και βάλ' τα να κοιμηθούν».

Η δράκαινα τους έδωσε νό φάνε και τάρβαλε να κοιμηθούν σ' ένα μεγάλο κρεβάτι μες στην ίδια κάμαρη με τις κόρες του δράκου που καθένα τους είχε χρυσό στεφάνι στο κεφάλι. Όταν αυτή έφυγε από εκεί,

ο μικρός Πέτρος σηκώθηκε ανάλαφρα, πήρε τα στεφάνια που στολίζαν τα κεφάλια των κοριτσιών του δράκου, τάρβαλε στα κεφάλια των αδερφιών του και κοιμήθηκε. Τη νύχτα ο δράκος ξύπνησε μ' όρεξη και θέλησε να

σφάξη τα επτά παιδιά, αλλά μη έχοντας λάμπα δεν είχε παρά ν' απλώση τα χέρια του για να βρη το κρεβάτι τους. Μες στο σκοτάδι σίμωσε στο κρεβάτι των επτά παιδιών, αλλά έπιασε με τα χέρια του τα επτά στεφάνια στα κεφάλια τους και αποσβολώθηκε φοβισμένος στη σκέψη πως παρά λίγο θα σκότωνε τις θυγατέρες του. Πήγε σ' άλλο κρεβάτι και δίχως να χασομερήση μ' ένα μόνο χτύπημα έκοψε τα κεφάλια των επτά κοριτσιών του.

Ο μικρός Πέτρος που δεν κοιμότανε σάν είδε πως ο δράκος κοιμήθηκε ξύπνησε τ' αδέρφια του κι' έφυγε μαζί τους.

Ο δράκος μόλις ξύπνησε κατάλαβε πως σκότωσε τα κορίτσια του, μανιασμένος φόρεσε τις μπότες κι' έτρεξε να πάση το μικρό Πέτρο και τ' αδέρφια του. Τα παιδιά, όμως είδαν μακριά το δρόμο άρχισαν να τρέμουν, μα ο μικρός Πέτρος τάρκωσε με μία σπηλιά και παραφύλαξε το δρόμο που οδηγούσε πλησίαις. Ο δράκος κοιμημένος πολύ κώθηκε κάτω απ' τη σπηλιά όπου ήταν τα παιδιά χωρίς να τα καταλάβη κι' αποκοιμήθηκε. Ο μικρός Πέτρος λέει σ' αδέρφια του να πάνε στο σπίτι, ύστερα πήρε τις μπότες του δράκου και τις έβαλε στα πόδια του. Έτρεξε στο σπίτι του δράκου και λέει στη γυναίκα του: «Κλέφτες έπιασαν στο δρόμο τον άντρα σου και θα τον σκοτώσουν άμέσως αν δεν τους δώσης όλη σου την περιουσία. Ο άντρας σου σε παρακαλεί να μου μετρήσης τα λύτρα για να τον πάρη».

Η άλλοιξη γυναίκα καταφοβισμένη τάρκωσε δέ, τι κι' αν είχε κι' ο μικρός Πέτρος φορτωμένος με τα πλούτη του δράκου γιόιους στους γονιούς του που τον υποδέχτηκαν με μεγάλη χαρά.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΚΑΙ Η ΑΓΕΛΑΔΑ

Οι Ιταλικές εφημερίδες δημοσιεύουν το εξής χαριτωμένο επεισόδιο που συνέβη τελευταία στον βασιλεία της Ιταλίας.

Το περασμένο καλοκαίρι, ο βασιλιάς και η βασίλισσα της Ιταλίας, έφυγαν, όπως κάθε χρόνο, για τα θερινά ανάκτορα του Ρακοντζίνι, εις τα οποία παραθέρισαν έως τον Αύγουστο.

Το απόγευμα της ημέρας που είχαν φθάσει εκεί, το βασιλικό ζευγάρι, έβγηκε για να κάνει ένα περίπατο γύρω στο δάσος των ανάκτορων.

Οι βασιλείς είχαν αποκοιμηθή άρκετά, όταν η βασίλισσα αισθάνθηκε την ανάγκη να πιη λίγο νερό, γιατί διψούσε, μα κανείς δεν φαινότανε τριγύρω στον οποίο ν' απευθυνθή. Έβλεπε ο βασιλεύς διακρίνει κάτω από ένα μεγάλο δέντρο μία χωρική ή όποια έβρασε εκεί κοντά την αγελάδα της· την πλησιάζει και την χαιρετάει, χωρίς ή φωνή χωρική να καταλάβη ποιόν είχε μπροστά της.

«Έχεις να μάς δώσης λίγο γάλα; ρωτάει τη χωρική ο βασιλιάς».

— Σήμερα δεν δίνει ούτε σταλιά ή αγελάδα μου, αφέντη, απαντά άρελέστατα ή χωρική.

— Τούλάχιστον αν μπορούσες να μάς βρής λίγο νερό;

— Αν θέλεις να μου φυλάξης την αγελάδα μου όσο να γυρίσω, θα σου φέρω;

— Εδώριστος, απαντά γελώντας ο βασιλιάς.

Μετά δέκα λεπτά ή χωρική γυρίζει με μία στοίβα γεμάτη δροσερό νερό, από το οποίο προσέφερε στους βασιλείς.

— Μα πώς συμβαίνει να είνε τέτοια ερημιά εδώ σήμερα;

— Κατέβηκαν όλοι αφέντη μου κάτω στο παλάτι να ιδούν το βασιλιά που ήθε σήμερα με τη βασίλισσα. Μόνο ένας τους ηλικιωμένους αφήσανε εδώ για να φυλάξουνε τα ζώα. Ποιος έχει πότε θα τον δούμε κι' εμείς το βασιλιά μας; Μου φαίνεται πως θα πεθάνω και δεν θα τον ιδούν τα μάτια μου...

Τότε ο βασιλιάς, βλέποντας τη χωρική να παραπονιέται τόσο, συγκινηθήκε και της είπε χαμογελώντας:

— Λοιπόν, Κυρά μου, αφού έχεις τόση επιθυμία να ιδής τους βασιλείς σου, όρίστε!... τους έχεις μπροστά σου... και δείχνοντας τη βασίλισσα έβγαλε από την τσέπη του ένα χρυσό νόμισμα και τάρκωσε στη χωρική.

Έκείνη άλωσε τρέμοντας το χέρι και πήρε το νόμισμα, μα δεν μπόρεσε ναρθρώσει ούτε λέξη από την έκκλησή της...

Η μητέρα τους έφυγε και τ' άφησε.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑ

Του ΑΙΜΕ ΖΙΡΩΝ

[Η ιστορία αυτή συνέβη την εποχή που ή ζωή ήταν όμορφη σαν όνειρο, και παράξενη σαν παραμύθι.]

Βρισκόμαστε στα 1785, στη Βενετία. Τη νύχτα των Χριστουγέννων του έτους αυτού πλήθος κόσμου συγκεντρώνονταν σ' ένα πλούσιο μεγάλο πομπάιμο από τα πολλά φώτα. Το μεγάλο αυτό εϊταν ή λέση που ιδρύθηκε στα 1676, τεράστιο κτίριο άφιερωμένο αποκλειστικά στο χαρτοπαίγνιο. Το πλήθος έμπαινε μέσα με τυχερώδη νευρικότητα και μαζευότανε σε μία άπεραντη αίθουσα πούχε 80 τραπέζια. Σε κάθε τραπέζι εϊτανε πρόεδρος ένα πρόσωπο με μαύρη μάσκα, με στολή άρχοντά. Γύρω απ' το τραπέζι πηγαινόερχονταν ανδρες κόρες με προκλητικά και πλούσια φορέματα, κόρες καλών οικογενειών μες σε μαύρα ντόμινα τους με το μικρό τράιχο σκουφά στο κεφάλι, πλήθος προσωποειδοφόροι.

Στο μεγάλο τραπέζι καθότανε, ως γκρουπιέρης, ένα μέλος του Συμβουλίου του Δόγη — ένας ανώτατος άρχοντας — που μιλούσε και χειρονομούσε με ολύμπια άταραξία. Γύρω του όλοι χαρτοπαίζαν με μανία. Άπ' όλους όμως τους ασυλλόγιστους και παρόφρους χαρτοπαίχτες ξεχώριζε ένας νέος, που έκανε σάν τρελλός.

Είχε καίξει όλα τα διαμαντικά που έφερονε άπάνω του, και τάρκωσε. Ρινοκινδύνευσε τα θανάσιμα κι' άτιμια έπιπλα του μεγάρου του, και τάρκωσε. Έβαλε στο παίγνιδι την έακουστή συλλογή του δυο πινάκων του Τιτιανού και του Βερονέζ, και την έχασε. Έπαιξε και τα χρυσάφια που ή οικογένειά του είχε μαζέψει, από γενιά σε γενιά, απ' το εμπόριο που έκανε με την Ανατολή, και τάρκωσε κι' αυτά. Έπαιξε και τα λείψανα κάποιου άρχοντα τα οποία ένας Πατριάρχης της Κωνσταντινουπόλεως είχε δώσει σ' ένα πρόγονό του, δόγη και τάρκωσε και τούτα. Έχασε και το μεγάλο που είχε στη μεγάλη Διάδρυγα και την όμορφη βίλλα του, που εϊτανε χτισμένη πάνω στο Βένεττα. Έχασε όλη την περιουσία του, χωρίς να βγάλη λέξη απ' το στόμα του.

Και όταν σήκωσε το προσώπο του, που ή μάσκα του είχε γίνει μοιχείμα — ίσως από τον ιδρώτα, ίσως πάλι ή από τα δάκρυα — στάθηκε ακίνητος, σάν κεραυνόπληκτος.

Αν σου άνιχε ο Άπόστολος Άγιος Μάρκος, θα τον έπαιζες κι' αυτόν στα χαρτιά, Σίμα Κοράλλι; ρώτησε άργά-άργά ή ψυχρή φωνή του Άρχοντα.

— Να! θα έπαιζα και τη θέσι μου στον Παράδεισο, αν είμιον βέβαιος πως θα πάω στον παράδεισο. Μα, ποιός από σάς θα μου δανείση τώρα μονάχα ένα σκαούδο, για να δαΐσω την κακία μου τύχη;

Κανείς δεν του άποκρίθηκε. Οι μάσκες των παρισταμένων τον κοίταζαν αδιάφορα.

— Κάτι σου μένει ακόμα, του ξανάπε ο πατριός. Το δαχτυλίδι αυτό, που έχεις στο μεγάλο σου δαχτυλό. Μπορείς να ξαναγίνεις πλούσιος μ' αυτό.

Ο Σίμας άλωσε το χέρι του και κοίταξε το δαχτυλίδι — ένα σμαράγδι με δυο δεμένες άλυσσίδες, περασμένες από ένα τόξο. Μα τούκλεισε άμέσως με δύναμη σά να φοβότανε μήπως ο πειρασμός τον κάνει να τ' αφήσει κι' αυτό πάνω στο τραπέζι.

— Σου δίνω εκατό πενήντα χιλιάδες δουκάτα γι' αυτό το δαχτυλίδι καί...

Ο πατριός τράβηξε κοντά του το Σίμα και του ψιθύρισε κάποιο όνομα σ' αυτή. Έκείνος άναπλήρωσε.

— Εκατό πενήντα χιλιάδες δουκάτα!... επανέλαβε σάν ήχο. Έστω! Το παίζω μιά κι' έξω!

Τράβηξε ή όρμη ή δαχτυλίδι απ' το χέρι του, τ' άφησε πάνω στο τραπέζι, άκούμπησε δίπλα του τη γροιά κι' έγειρε πάνω απ' τα ζάρια, ένθ' απ' το λαμό που έξεφυγε ένα σταγγαλισμένο ξεφώγητο. Τα μάτια του φαινότανε σά δυο κόκκινες τούπες στο βάθος της προσώπιδας. Τα ζάρια κοινωνίωναν μες στο ποτήρι, ζύλιαν στο μαγαρό — στεκόταναν άκίνητα. Ούτε πνοή δεν άκούγεται. Μονάχα ο Σίμας Κοράλλι μούγκριζε κι' άρπες το κεφάλι του να γείρει στο στήθος του, ένθ' το νύχμα του έξοικιζαν τις σάρκες του κάτω απ' το λεπτό ντόμινο. Είχε χάσει!...

Τη στιγμή αυτή ή Βενετία, άρχισαν να προσαλατίζουν ή καμπάνες της Βενετίας, άρχισαν να προσαλατίζουν ή καμπάνες ζωδονοχορούσες τους χριστιανούς να προσάλατουν τη Γέννηση του Χριστού. Ο προσωποειδοφόρος ζωδονοχός φόρεσε το δαχτυλίδι που είχε κερδίσει απ' το Σίμα Κοράλλι, σηκώθηκε άργά-άργά και βγήκε έξω.

Τράβηξε για την Παναγία του Μάσκολι ακολουθούμενος από δυο ύπηρέτες του. Μονάχα κείνη ή έκκλησία εϊταν ερημη και σκοτεινή γιατί βρισκότανε μακριά απ' την πόλη.

Μία γυναίκα εϊτανε κει γονατισμένη σκεπασμένη μ' ένα μαύρο μανδύα. Το κομψό της κεφάλι — με τα ξανθά μαλλιά της που είχαν το χρώμα του σελινόφωτος — έγερονε κι' άκούμπησε πάνω στα κατάσπρα χέρια της, που εϊταν ένομένη σε άφωνη κι' έστατική προσευχή.

Ο Πατριός την πλησίασε, έσκυψε και της ψιθύρισε σ' αυτή:

— Κόμησα Κλάρα Τερτούλια!

Έκείνη άναπλήρωσε και σήκωσε άπότομα το κεφάλι.

Ο άραβωνιαστικός σάς, ο Σίμας Κοράλλι, σάς έπαιξε άλπονε στα ζάρια. Και σάς έχασε. Να κι' ή άπόδειξη: το δαχτυλίδι των άραβώνων σας.

Η κόμησα χλωμάισε κι' άναστέναζε με τρόμο.

Την ίδια στιγμή πήδησε μπροστά του μες απ' το σκοτάδι, κι' ο Σίμας Κοράλλι, άρπάζοντας τον Πατριό απ' το χέρι:

— Όποιος κι' αν είσαι, του είπε λυπηρό με!

— Έπαιξες; Έχασες; άπάντησε σκληρά εκείνος.

— Ναί, το άναγνωρίζω. Μα δός μου πίσω, σε θερμοπαράκαλω, αυτό το δαχτυλίδι.

— Από πότε οι Κοράλλι ζητάνε πίσω εκείνα που έχασαν στο παίγνιδι;

— Μα την Κόλαση! θα σου το πάρω πίσω διά της βίας.

— Από πότε οι Κοράλλι ένεδρεύουν για να ληστεύσουν εκείνους που τους κέρδιαν στο παίγνιδι;

Τρομερή βλαστήμια ξεφύγε απ' το στόμα! του Σίμα. Μα ο Πατριός έκανε τότε νόημα στους δυο ύπηρέτες του που στεκότανε στην πόρτα της έκκλησίας.

— Μα την ώραία, πύλη του ναού του Άγιου Μάρκου, να τον ρίξετε να σαπίσει στη φυλακή!...

Οι δυο άνδρες έκλεισαν το στόμα του Σίμα μ' ένα πανι και τον τράβηξαν από κει, ένθ' εκείνος φαινόταν λιγθυμισμένος...

Μία γόνδολα σήχει τώρα περηγμένα τα νερά του καναλιού και στέκεται μπρος στη σκάλα ενός κοιμού, μιά θλιβερό μεγαρσύνη.

Ένας προσωποειδοφόρος πηδάει από μέσα. Άναβαίνει μανι-μάνι τα τρία σκαλιά και χτυπάει την πόρτα.

Για την κόμησα Κλάρα Τερτούλια! λέει ο άγνωστος στον ύπηρέτη που του άνοίγει την πόρτα.

Την πόρτα — και του δίνει ένα μικρό σιδερένιο κιβώτιο. Ύστερα, εξακαταβαίνει και μπαίνει στη γόνδολα — που άπομακρύνεται άμέσως.

Το μέσα; ρώτησε με περιέργεια τον ύπηρέτη.

Πήρε το σιδερένιο κιβώτιο και το κοίταξε. Ένα κλειδάκι εϊτανε στην κλειδονία. Το γύρισε άρησμένα κι'...

...Στο βάθος του κιβωτίου είδε ένα χέρι ανθρώπινο, ξεστόμ από κόπο, από όληγούνη είχε κοπεί από ένα σάμα, άπαιτωμένο άπαισιο φρικαλέο... Και στο μεγάλο δαχτυλό του, που κολλούταν ακόμα, έκαμπε ένα δαχτυλίδι, ένα σμαράγδι με δυο δεμένες άλυσσίδες, περασμένες από ένα τόξο. Και το χέρι αυτό εϊτανε του Γεοργίου Παζάρι, του Συμβούλου του Δόγη.

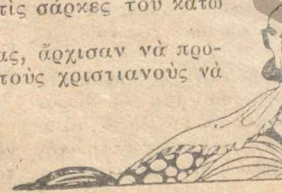
Η Κόμησα σαρμάστηκε στο πάτωμα, χωρίς να βγάλη λέξη απ' το στόμα της, χωρίς να κλάψει...

Είχε καταλάβει...

Ο άραβωνιαστικός της ο Σίμα Κοράλλι, που τόσο σκληρά είχεν έκδικηθ' τον Πατριό, έγινε άφαντος από κείνη τη νύχτα. Μα, καθε νύχτα των Χριστουγέννων, κάποιος μυστηριώδης άνθρωπος αφήνει μπρος στην πόρτα του μεγάρου της κόμησας — που είνε από τότε τρελή — ένα σιδερένιο κιβώτιο.

Το κιβώτιο αυτό περικλείει ένα κερένιο χέρι, βαμμένο κόκκινο στο μεγάλο του δαχτυλό λάμπει πάντα ένα δαχτυλίδι — όμοιο με το δαχτυλίδι των άραβώνων της κόμησας Κλάρας Τερτούλια με τον έγγονό της Σίμα Κοράλλι.

Μεταφραστής: Ν. Αδάκρυτες

ΔΩΡΕΑΝ

ΠΡΟΧΩΡΗ

ΙΔΟΥ Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΤΙΚΕΤΤΑΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

ΔΩΡΑ ΣΑΣ

ΔΥΝΑΣΘΕ ΝΑ

Τ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ

ΔΩΡΕΑΝ

ΠΙΝΟΝΤΕΣ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ

ΓΑΛΑ «ΟΛΛΑΝΔΙΑ»

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ „HOLLANDIA”

ΚΑΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΑΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΥΤΙΩΝ ΕΤΙΚΕΤΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΥΤΩΝ ΛΟΥΒΡ-ΠΑΡΙΣΙΩΝ - ΣΤΟΙΣ ΕΡΜΕΙΟΥ-ΠΛΟΣ ΕΡΜΟΥ

■ ΟΠΟΥ ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΙ ΜΕ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ ΣΑΣ ■

1 ΔΡΑΧΜΗΝ 1

ΕΚΑΣΤΗ ΕΤΙΚΕΤΤΑ